

Arrest

nr. 308 489 van 18 juni 2024
in de zaak RvV X / II

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat J. HARDY
Rue de la Draisine 2 / 004
1348 LOUVAIN-LA-NEUVE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 8 september 2023 heeft ingediend tegen de beslissing van de adjunct-commissaris voor de vluchtelingen en de staatlozen van 7 augustus 2023.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 27 februari 2024 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 maart 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn en België te zijn binnengekomen op 25 november 2021, dient op 26 november 2021 een verzoek om internationale bescherming in.

1.2. Nadat een vragenlijst wordt ingevuld en ondertekend, wordt het dossier van verzoeker op 19 mei 2022 door de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: de DVZ) overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: het CGVS), waar verzoeker gehoord wordt op 14 april 2023.

1.3. Op 7 augustus 2023 neemt de adjunct-commissaris voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de adjunct-commissaris) de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten, van afkomst Pashtun te zijn en het islamitisch soenitisch geloof aan te hangen. U verklaart zestien jaar oud te zijn. U bent geboren in het dorp Zara Hadira, in het district Nazyan, van de provincie Nangarhar. U bent niet naar school geweest, wel bent u twee jaar naar de madrassa geweest. Daarnaast werkte u ook op de velden, hielp u uw moeder thuis of zorgde u voor de dieren. Uw vader had een winkel waarin hij werkte als slager, als hij u nodig had hielp u ook. Nadat uw vader een jaar de winkel had, sloot hij een contract met het leger, aan wie hij vlees bezorgde. Toen uw vader op een dag van de winkel terug naar uw dorp wilde komen werd hij vermoord door Daesh, op 26 februari 2021. Iemand informeerde uw maternale oom, die het lichaam van uw vader ging ophalen en mee terug naar het dorp bracht. Uw maternale oom zei u dat ze de hele familie zouden doden omdat jullie ervan verdacht werden te spioneren, en ze zeker geen genade voor u zouden hebben omdat u met uw vader in de winkel werkte. Hierop besloot hij dat u uw land moest verlaten en regelde hij uw reis. U verliet Afghanistan in maart 2021. U arriveerde in België op 25 november 2021 en diende op 26 november 2021 een verzoek om internationale bescherming in.

Ter staving van uw verzoek legt u volgende documenten neer: een kopie van uw paspoort, kopieën van uw Belgische werkdocumenten, kopieën van de taskera's van uw ouders, de paspoorten van uw ouders en een bewijs van de post in verband met een aangetekende zending. Op 17 april 2023 bezorgde u het CGVS per e-mail nog uw taskera.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, dient vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar heeft gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Vooreerst wordt uw algehele geloofwaardigheid aangetast door uw verklaringen over uw leeftijd. Bij uw verzoek om internationale bescherming op 26 november 2021 stelde u immers te zijn geboren op 16 maart 2007 en minderjarig te zijn (DVZ fiche niet-begeleide minderjarige vreemdeling dd. 26 november 2021). Aan deze verklaring kan echter geen geloof worden gehecht, want na medisch onderzoek uitgevoerd in het Universitair Ziekenhuis Antwerpen werd uw geboortedatum aangepast naar 1 januari 2003. Op de bijgevoegde beslissing van de Dienst Voogdij staat dat u de dag van het medisch onderzoek, op 8 december 2021, een leeftijd had van 20,8 met een standaarddeviatie van 2,5 jaar. Dat u ten onrechte beweert minderjarig te zijn, en dit bovendien ook blijft volhouden tijdens uw persoonlijk onderhoud (CGVS, p. 7), doet bijgevolg afbreuk aan uw algehele geloofwaardigheid. De kopie van uw paspoort en de kopie van de taskera die u neerlegt in kader van uw verzoek om internationale bescherming, zijn niet van aard deze conclusie te wijzigen. Dit betreffen immers slechts kopieën waardoor de authenticiteit ervan op geen enkele wijze te verifiëren valt. Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal (CGVS) beschikt, blijkt bovendien dat de betrouwbaarheid van Afghaanse documenten erg onzeker is. Corruptie is wijd verbreid bij het verkrijgen van civiele documenten. Veel valse Afghaanse documenten zijn, ook na gedegen onderzoek door Afghaanse deskundigen, niet van authentieke documenten te onderscheiden. Afghaanse documenten hebben daarom slechts een zeer beperkte waarde bij het vaststellen van de identiteit van de Afghaanse asielzoeker of bij het ondersteunen van zijn asielrelaas. Dat uw geboortjaar op basis van de test aangepast werd van het jaar 2007 naar 2003, en wel vier jaar verschil uitmaakt, is een negatieve indicatie van uw algehele geloofwaardigheid.

Daar u niet als minderjarige kan worden beschouwd, kan de Internationale Conventie van de rechten van het kind op u niet worden toegepast.

Bijgevolg oordeelt het CGVS dat er in uw hoofde geen steunmaatregelen verleend dienen te worden omwille van de door u verklaarde minderjarigheid aangezien uit het voornoemde leeftijdsonderzoek blijkt dat u niet langer minderjarig was op het moment van uw aankomst en verzoek om internationale bescherming in België. Voor het overige heeft u géén elementen kenbaar gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, noch heeft het Commissariaat-generaal dergelijke noden in uw hoofde kunnen vaststellen.

Er moet verder worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken. Uw asielrelaas bevat immers een opeenstapeling van eigenaardigheden, tegenstrijdigheden en onaannemelijkheden die de geloofwaardigheid van uw vluchtrelaas volledig onderuit haalt.

Uw geloofwaardigheid wordt al ernstig ondermijnt door de vaststelling dat u de dag van uw asielaanvraag een heel ander verhaal vertelde dan u het CGVS voorhoudt. U vertelde toen namelijk dat u Afghanistan verliet omdat uw paternale oom lid was van de taliban en hij u wilde meenemen, maar u dit niet wilde. U vermeldde er helemaal niets over uw vader die zou zijn vermoord door Daesh. Meer nog, de dag van uw asielaanvraag verklaarde u dat uw vader nog woonde in Zara Hadira en dus helemaal niet dood was (DVZ fiche niet-begeleide minderjarige vreemdeling dd. 26 november 2021, p. 2-3). Hiermee geconfronteerd, komt

u niet verder dan te zeggen dat u dit niet hebt gezegd en u er heeft verteld over uw problemen met Daesh (CGVS, p. 19). Het simpelweg stellen dat u iets niet heeft gezegd is echter geen afdoende verklaring om deze tegenstrijdigheid uit te leggen.

U weet verder geen coherente verklaringen af te leggen over het contract dat uw vader had met het leger. Zo beweert u dit contract wel te hebben gezien, maar stelt u dat het in het Pashto was, en u dit niet kon lezen. Nochtans verklaart u ook dat u in het contract kon zien dat dit uw vader in totaal tien maanden dit contract had met het leger. U poneert hierop dat u deze data wel begreep (CGVS, p. 20-21). Dat u echter helemaal geen Pashto zou kunnen lezen maar wel uit de data begreep dat dit contract tien maanden eerder was opgesteld, is niet aannemelijk. Hierbij dient benadrukt te worden dat u weliswaar beweert dat hier documenten van zijn, maar u er niet in slaagt hier enig document van voor te leggen. U beweert dat het contract naar u werd opgestuurd samen met uw taskera en een medisch certificaat van het ziekenhuis, maar het zou zijn teruggestuurd. U legt weliswaar een briefje van de post neer, waaruit zou blijken dat er een aangetekende zending naar u zou zijn gestuurd, maar u die niet ontvangen heeft. Uit dit papiertje valt echter niet af te leiden wat er juist naar u verstuurd werd.

Bovendien bent u ook niet coherent over hoe en wat u wist over het contract dat uw vader had met het leger. U stelt namelijk dat u later door uw moeder werd geïnformeerd over het contract dat uw vader had met het leger, en uw vader hier niet met u over sprak omdat u nog een kind was, en hij bang was dat u over dit contract zou praten in het dorp en hij zo problemen zou krijgen (CGVS, p. 20). Nochtans blijkt vervolgens dat uw vader weldegelijk informatie hierover met u deelde. Zo zou uw vader u weldegelijk gezegd hebben dat uw vader vlees bracht naar het bataljon. Hiermee geconfronteerd, werpt u op dat u het eerst wist van uw moeder en u vervolgens uw vader in de winkel hielp (CGVS, p. 22). Als uw vader echter bang was dat u deze zaken zou doorvertellen is het echter niet aannemelijk dat uw moeder u dit zou vertellen, noch dat u uw vader hier vervolgens mee zou helpen.

U bent verder niet consistent over wanneer uw vader is gestorven. U geeft eerst de heel ruime verklaringen dat hij in 2021 is gestorven op de 25ste of 26ste van de tweede of derde maand. Er op gewezen dat u bij de Dienst vreemdelingenzaken (DVZ) wel de precieze maand kon zeggen, blijkt u opeens toch te weten dat het in de tweede maand gebeurde, en stelt u dat hij op de 26ste stierf (CGVS, p. 8). U had bij DVZ echter verklaard dat uw vader stierf op 25 februari 2021 (Verklaring DVZ, p. 7, punt 13A). Geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid werpt u op dat u wist van zijn staat op de 26ste, maar hij vermist was op de 25ste (CGVS, p. 8). Deze uitleg is niet voldoende, gezien er u niet gevraagd werd wanneer u wist van het overlijden van uw vader, maar wanneer uw vader was overleden en er van u verwacht kan worden dat u hier consistente verklaringen over weet af te leggen.

Tevens legt u ook inconsistente verklaringen af over uw verblijfplaatsen. Gevraagd naar uw laatste verblijfplaats in Afghanistan voor uw vertrek uit het land, verklaart u immers in Lande dorp, bij uw maternale oom te hebben verbleven (CGVS, p. 7). Erop gewezen dat u hierbij DVZ niets over vermeldde, en u daar stelde dat u tot aan uw vertrek in uw eigen dorp, Zara Hadira, hebt verbleven (Verklaring DVZ, p. 6, punt 10), verklaart u plots dat u voor u aan uw reis vertrok in Khanikhel verbleef (CGVS, p. 19). Gewezen op uw tegenstrijdige verklaringen, stelt u dat dat u na de dood van uw vader naar Lande ging, waar u een nacht verbleef en u vandaar naar Khanikhel ging waar u een dag verbleef en rond middernacht opnieuw vertrok om verder richting Kabul te gaan (CGVS, p. 20). Deze uitleg kan niet overtuigen, gezien u eerder net specifiek stelde dat u na de dood van uw vader in uw dorp verbleef en de volgende morgen naar Khanikhel ging en daar een dag nacht verbleef, voor u in de vroege ochtend uit Khanikhel vertrok en uw reis verder zette, en u hier dus helemaal niets vermeldde over uw verblijf in Lande (CGVS, p. 19). Dat u ook niet consistent bent over uw verblijfplaatsen, plaatst uw asielrelaas verder op losse schroeven.

Daarbij bent u ook tegenstrijdig over de verblijfplaatsen van uw familieleden. De dag van uw registratie verklaarde u namelijk dat uw familie in Zara Hadira verbleef (DVZ fiche niet-begeleide minderjarige vreemdeling dd. 26 november 2021, p. 2). Tijdens uw interview op DVZ stelt u dan weer dat uw moeder en uw broer in Lande, in het district Khanikhel verblijven (Verklaring DVZ, p. 7, punt 13A, p. 9, punt 17). Nochtans beweert u tijdens uw persoonlijk onderhoud dat Lande weliswaar maar op 25 minuten van Khanikhel bazaar ligt, maar gelegen is in Nazyan, terwijl Khanikhel een ander district is (CGVS, p. 9, p. 13), en u stelt bovendien dat uw moeder en uw broer helemaal niet in Lande verblijven, maar bij uw maternale oom in Khanikhel (CGVS, p. 9), waar ze twee dagen na de dood van uw vader naar toe zijn gegaan (CGVS, p. 29).

Nog dient erop gewezen te worden dat u ook inconsistent bent over wanneer u het land hebt verlaten. De dag van uw registratie plaatste u uw vertrek immers op 2 april 2021 (DVZ fiche niet-begeleide minderjarige vreemdeling dd. 26 november 2021, p. 3), terwijl u tijdens uw persoonlijk onderhoud uw vertrek eerst plaatst in maart 2023 (CGVS, p. 18). Dat u ook hier geen coherente verklaringen over weet af te leggen ondermijnt uw geloofwaardigheid nog verder.

Uit geheel van bovenstaande elementen dient besloten te worden dat er geen geloof kan worden gehecht aan het door u ingeroepen vervolgingsrelaas. Derhalve kan hieruit geen nood aan internationale bescherming uit worden afgeleid

De overige documenten die u neerlegt kunnen bovenstaande vaststellingen niet veranderen. Zoals supra reeds gesteld is de betrouwbaarheid van Afghaanse documenten erg onzeker, waardoor de taskera en

paspoorten van uw ouders slechts een indicatie bieden van hun herkomst en identiteit. Bovendien betreffen ook dit slechts kopieën waarvan de authenticiteit op geen enkele manier te verifiëren valt.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de EUAA Country Guidance: Afghanistan van januari 2023 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidanceafghanistan-january-2023>) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Afghanistan Security Situation Update van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf, de COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie van 5 mei 2022, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf, EUAA Afghanistan Security Situation van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf, de COI Focus Afghanistan: Veiligheidsincidenten (<ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022 van 23 september 2022 en de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban ging gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenden zich af in 2022 en de eerste helft van 2023.

UNAMA registreerde in de tien maanden na 15 augustus 2021 in totaal 2.106 burgerslachtoffers (waarvan 700 dodelijke), voornamelijk ten gevolge van aanslagen van ISKP op niet-militaire doelwitten waarbij vooral religieuze minderheden werden getroffen en, in mindere mate, als gevolg van 'unexploded ordnance'. Ditzelfde patroon zette zich verder in de tweede helft van 2022. UCDP registreerde in de periode tussen de machtsovername in augustus 2021 en 22 oktober 2022 1.086 dodelijke burgerslachtoffers. In de periode van 15 augustus 2021 tot 30 mei 2023 registreerde UNAMA <https://unama.unmissions.org/impact-improvised-explosive-devices-civilians-afghanistan> in totaal 3.774 burgerslachtoffers (waarvan 1.095 dodelijke). Hiervan viel meer dan een derde (1.218) te betreuren bij IED-aanvallen op (vnl. sjiitische) gebedshuizen en 345 bij andere aanslagen op de Hazara-gemeenschap. IED's maakten in deze periode in totaal 2.814 slachtoffers waarvan 701 dodelijke. 'Explosive remnants of war' waren verantwoordelijk voor 639 slachtoffers en 148 burgers werden het slachtoffer van 'targeted killings'. Ook in de periode februari-april 2023 waren IED-aanvallen (79 slachtoffers, waarvan 13 dodelijke) en 'explosive remnants of war' (117 slachtoffers) de belangrijkste oorzaak van burgerslachtoffers.

Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over confrontaties tussen de taliban en het National Resistance Front, voornamelijk in Panjshir en aangrenzende noordelijke regio's, en over aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban en tegen sjiitische burgers.

ISKP gebruikt in haar gerichte aanslagen tegen de taliban, vooral in landelijke regio's, dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals zelfmoordaanslagen, bembommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakte. Na een kalmere periode in het einde van 2021 en de eerste maanden van 2022 was er sinds april 2022 opnieuw sprake van een patroon van aanslagen van ISKP op voornamelijk sjiitische doelwitten in stedelijke gebieden. Grootchalige aanslagen vonden in de maanden die volgden voornamelijk plaats in Kabul en waren gericht tegen de sjiitische gemeenschap aldaar. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevonden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten.

ACLED registreerde in de periode van 15 augustus 2021 tot 21 oktober 2022 het grootste aantal veiligheidsincidenten in Kabul en Panjshir, gevolgd door Baghlan, Nangarhar en Takhar. Dodelijke slachtoffers vielen er volgens UCDP in de periode tussen 16 augustus 2021 en 22 oktober 2022 in hoofdzaak in de provincie Kabul. De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. UNOCHA rapporteerde in de periode 1 januari – 30 november 2021 759.000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, waarvan 98% dateerde van voor de machtsovername door de taliban. Na de machtsovername en het einde

van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting.

U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt. Net zomin laat u na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van willekeurig geweld. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens moet worden benadrukt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar precaire leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel "in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn", een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer precaire leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden,

met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn. Dit betekent niet dat elke Afghaan bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat sinds augustus 2021 het land en de bevolking in het algemeen verarmd zijn; onder andere is het gemiddelde inkomen met een derde gedaald, is de tewerkstellingsgraad gedaald, en bevindt een deel van de bevolking zich in een situatie van voedselonzekeerheid of loopt ze het risico om in zulke situatie terecht te komen. UNOCHA geeft aan dat 55 % van de bevolking in 2022 humanitaire hulp nodig heeft (waarvan 9,3 miljoen personen in 'extreme need') en WFP geeft aan dat meer dan de helft van de bevolking voedselonzekeerheid kent.

Het Hof van Justitie heeft tevens verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatie richtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: "a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren". Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat "In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd." (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatie richtlijn. Daarin wordt gesteld dat "Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.". Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat specifiek en individueel van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet opzettelijk werd ontzegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de EUAA Country Guidance van januari 2023 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatie richtlijn, tenzij er sprake is van het opzettelijk gedrag van een actor.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf, EASO Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City van augustus 2020, beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/sites/default/files/>

publications/2020_08_EASO_COI_Report_Afghanistan_Key_Socio_Economic_Indicators_Focus_Kabul_City_Mazar_Shari en de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf) blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. De Afghaanse overheid was voor de machtsovername door de taliban zeer donorafhankelijk. De publieke uitgaven steunden voor 75% op buitenlandse hulp. Er werd gerapporteerd dat er sprake was van 'hulpverzadiging' en 'overuitgaven', wat heeft bijgedragen aan wijdverspreide corruptie die een negatieve impact had op de economie. De corruptie verhinderde bovendien investeringen in een privésector, wat geleid heeft tot de onderontwikkeling ervan. Het wegvallen van een groot deel van deze internationale steun na de machtsovername had bijgevolg een zeer belangrijke impact op de Afghaanse economie. Het optreden van de taliban na de machtsovername heeft een invloed gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Dit heeft slechts een beperkte impact gehad op de Afghaanse economie. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socio-economische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van minder belang is. Het gaat om factoren zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afghaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, alsook de zeer beperkte ontwikkeling van een formele privésector, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel, daarbij inbegrepen de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel, moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken, een tekort aan cash, en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socioeconomische en humanitaire situatie. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte, de wereldwijde COVID-19 pandemie en de overstromingen van de zomer van 2022 een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld.

Hoewel het economische beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt uit de beschikbare landeninformatie verder niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen. Voorts werden de internationale sancties versoepeld met het oog op het verlenen van humanitaire hulp.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Uit de beschikbare landeninformatie (EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Afghanistan: Targeting of individuals van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, EUAA Country Guidance Afghanistan van januari 2023, beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidanceafghanistan-january-2023>) en EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf) kan niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Vlak na de machtsovername door de taliban werd het internationaal luchtverkeer van en naar Afghanistan opgeschort, maar dit werd hervat in de eerste helft van 2022. Ook paspoorten werden opnieuw afgeleverd door de taliban. Sommige personen konden geen paspoort verkrijgen. Er werd gerapporteerd dat personen aan de grens werden verhinderd om het land te verlaten of aan checkpoints werden gecontroleerd. Het gaat over personen met een specifiek profiel, voornamelijk gelinkt aan de voormalige overheid en veiligheidsdiensten. Voor het overige zijn er weinig directe beperkingen opgelegd en kunnen burgers zich vrij verplaatsen.

Uit de landeninformatie blijkt niet dat in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen het risico lopen dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en stelt dat dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de 'elites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. De taliban riep daarnaast meermaals op aan Afghanen in het buitenland om terug te keren naar Afghanistan.

Voorts werd er gerapporteerd over enkele terugkeerders die het slachtoffer werden van geweld. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat deze incidenten verband houden met hun specifieke profiel, en niet gerelateerd waren aan hun verblijf buiten Afghanistan. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt uzelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

U haalt nog aan dat u in België vrijheid heeft, hier iedereen kan ontmoeten en naar het park kan gaan en evenementen kan vieren met mensen samen. U kon dit in Afghanistan niet omdat u werkte en naar school ging en u er altijd angst had (CGVS, p. 34). Het feit dat u geen tijd had door werk of school of bepaalde zaken te doen, of dat dit door de algemene veiligheidssituatie niet mogelijk zou zijn, is echter niet afdoende om een nood aan internationale bescherming in uw hoofde kenbaar te maken. Evenmin is dit voldoende om aan te tonen dat u verwesterd zou zijn. Ook het feit dat u hier in België werkt, waarvan u ook loonbrieven en een tewerkstellingsattest (document 2) neerlegt, is niet voldoende om dit aan te tonen. Voor iemand die zijn vormende jaren in Afghanistan heeft doorgebracht, toont u immers niet aan dat u zich de heersende Afghaanse waarden en normen niet meer eigen zou kunnen maken.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Het verzoekschrift

In een enig middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 48/3 tot en met 48/7 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) evenals van de "administratieve rechtsbeginselen van behoorlijk bestuur en zorgvuldigheid". Hij meent tevens dat er sprake is van een appreciatiefout.

Verzoeker geeft vooreerst een theoretische uiteenzetting over de geschonden geachte rechtsbepalingen en -beginselen.

Hij stelt dat hij bij terugkeer naar Afghanistan vreest aangehouden, gemarteld of zelfs gedood te worden door de taliban en daesh omdat zijn vader werd gedood door daesh vanwege zijn contract met het Afghaanse leger, hij regelmatig zijn vader hielp in zijn winkel, zijn hele familie het dorp Zara Hadira verliet uit angst voor vervolging door daesh, hij afkomstig is uit Nangarhar, een provincie die geconfronteerd wordt met willekeurig geweld in verband met gewapende conflicten, hij illegaal uit het land vertrok, hij asiel aanvraag in Europa, hij als "westerling" gezien zal worden door de taliban in geval van terugkeer en hij angst heeft voor schendingen van zijn fundamentele rechten.

Vervolgens betoogt verzoeker dat zijn nood aan internationale bescherming voortvloeit uit twee aspecten die zijn profiel kenmerken: (i) het feit dat zijn vader door daesh werd gedood vanwege zijn banden met het Afghaanse leger, waarbij hij toelicht dat voormalige leden van de ANDSF en voormalige personeelsleden van de gevallen overheid te maken kunnen krijgen met vergeldingsacties, vaak in de vorm van '*targeted killings*', dat de UN Assistance Mission in Afghanistan, evenals de UN OHCHR inderdaad vaststelden dat de taliban, hoewel ze in eerste instantie amnestie beloofden aan alle personeelsleden van de vorige overheid, toch een groot aantal ex-ANDSF-leden en/of hun familieleden hebben gedood, dat familieleden van voormalige ANDSF-leden te maken kunnen krijgen met vervolging en geweld wanneer de taliban op zoek zijn naar een ex-ANDSF-lid of om wraak te nemen, dat familieleden van ex-overheidspersoneel en ex-ANDSF-leden, soms zelfs omwille van het loutere feit van hun familieband, het doelwit kunnen zijn van geweld door de taliban en dat hij een reëel risico loopt op vervolging en onmenselijke behandeling vanwege zijn familiebanden met zijn vader die met het nationale leger heeft samengewerkt – daar hij een officieel contract had om vlees te leveren – en werd gedood, en (ii) zijn verwestering en zijn lang verblijf in Europa, die hij concreet toelicht.

Wat verzoekers leeftijd betreft, stelt hij dat het CGVS zijn paspoort en taskara afwijst op grond van het feit dat de betrouwbaarheid van documenten uit Afghanistan laag is maar geen motieven geeft om aan te nemen dat zijn specifieke documenten vervalst zouden zijn, dat hij nooit de bedoeling had om het CGVS te misleiden, noch om te liegen en dat enige twijfel over zijn leeftijd geen afbreuk doet aan het feit dat zijn dossier in alle objectiviteit behandeld moet worden.

Tevens geeft verzoeker aan niet akkoord te zijn met de weigeringsmotieven in de bestreden beslissing aangaande zijn vluchtrelaas en voert hieromtrent een betoog.

Verzoeker is verder van oordeel dat er in de bestreden beslissing geen zorgvuldige analyse werd gemaakt van de veiligheidssituatie in zijn regio van herkomst, Nangarhar, en dat er onvoldoende rekening werd gehouden met zijn bijzonder profiel. Hij stelt te vrezen voor ernstige schade uit hoofde van de taliban omwille van de gevaarlijke situatie in Nangarhar, zijn vlucht uit Afghanistan, het feit dat zijn vader door daesh werd gedood omwille van zijn werk met het nationale leger en het feit dat hij als teruggekeerde (afgewezen) asielzoeker naar Afghanistan zal terugkeren. Hij licht de veiligheidssituatie in Afghanistan toe aan de hand van verschillende rapporten en benadrukt nogmaals dat zijn risico verhoogd is door zijn specifieke profiel.

Bij zijn verzoekschrift voegt verzoeker loonbrieven.

3. Nieuwe stukken

Verweerder legt op 15 maart 2024 een aanvullende nota neer (rechtsplegingsdossier, stuk 9) op grond van artikel 39/76, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, waarin gerefereerd wordt aan volgende nieuwe stukken, waarvan de weblink wordt vermeld:

- UNAMA, *Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan*, juni 2023;
- EUAA, *Afghanistan Country Focus*, december 2023;
- CEDOCA, *COI Focus Afghanistan, Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de Taliban*, 14 december 2023.

Daarnaast verwijst verweerder in zijn aanvullende nota, met vermelding van de weblink, naar volgende stukken waaraan reeds werd gerefereerd in de bestreden beslissing:

- EUAA, *COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments*, 4 november 2022;
- EUAA, *Country Guidance: Afghanistan*, januari 2023;
- EUAA, *Afghanistan security situation*, augustus 2022;
- EASO *Afghanistan Country Focus*, januari 2022;
- EUAA, *Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city*, augustus 2022;
- EASO, *Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City*, augustus 2020;
- EUAA, *Afghanistan: Targeting of individuals*, augustus 2022.

4. Beoordeling van de zaak

4.1. Procedurele noden

Dient vooreerst te worden vastgesteld dat verzoeker de bestreden beslissing in het geheel niet aanvecht of betwist waar terecht gesteld wordt *“Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, dient vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar heeft gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofd heeft kunnen vaststellen.*

Vooreerst wordt uw algehele geloofwaardigheid aangetast door uw verklaringen over uw leeftijd. Bij uw verzoek om internationale bescherming op 26 november 2021 stelde u immers te zijn geboren op 16 maart 2007 en minderjarig te zijn (DVZ fiche niet-begeleide minderjarige vreemdeling dd. 26 november 2021). Aan deze verklaring kan echter geen geloof worden gehecht, want na medisch onderzoek uitgevoerd in het Universitair Ziekenhuis Antwerpen werd uw geboortedatum aangepast naar 1 januari 2003. Op de bijgevoegde beslissing van de Dienst Voogdij staat dat u de dag van het medisch onderzoek, op 8 december 2021, een leeftijd had van 20,8 met een standaarddeviatie van 2,5 jaar. Dat u ten onrechte beweert minderjarig te zijn, en dit bovendien ook blijft volhouden tijdens uw persoonlijk onderhoud (CGVS, p. 7), doet bijgevolg afbreuk aan uw algehele geloofwaardigheid. De kopie van uw paspoort en de kopie van de taskera die u neerlegt in kader van uw verzoek om internationale bescherming, zijn niet van aard deze conclusie te wijzigen. Dit betreffen immers slechts kopieën waardoor de authenticiteit ervan op geen enkele wijze te verifiëren valt. Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal (CGVS) beschikt, blijkt bovendien dat de betrouwbaarheid van Afghaanse documenten erg onzeker is. Corruptie is wijd verbreid bij het verkrijgen van civiele documenten. Veel valse Afghaanse documenten zijn, ook na gedegen onderzoek door Afghaanse deskundigen, niet van authentieke documenten te onderscheiden. Afghaanse documenten hebben daarom slechts een zeer beperkte waarde bij het vaststellen van de identiteit van de Afghaanse asielzoeker of bij het ondersteunen van zijn asielrelaas. Dat uw geboortjaar op basis van de test aangepast werd van het jaar 2007 naar 2003, en wel vier jaar verschil uitmaakt, is een negatieve indicatie van uw algehele geloofwaardigheid.

Daar u niet als minderjarige kan worden beschouwd, kan de Internationale Conventie van de rechten van het kind op u niet worden toegepast.”

4.2. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) beschikt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutive kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (hierna: richtlijn 2011/95/EU), moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om *“een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie”* te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (hierna: richtlijn 2013/32/EU). Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op grond van artikel 39/2, §1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en *ex nunc*-onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, §3 van de richtlijn 2013/32/EU.

Op grond van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt het verzoek om internationale bescherming hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: het Vluchtelingenverdrag), zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van dezelfde wet. De Raad moet daarbij een gemotiveerd arrest vellen dat aangeeft om welke redenen een verzoeker om internationale bescherming al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

4.3. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepalingen moeten worden gelezen.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen. De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht, die beperkt is tot deze eerste fase, houdt in dat het in beginsel aan verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen opdat de relevante elementen van zijn verzoek kunnen worden bepaald. Verzoeker moet aldus een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast moeten deze instanties ervoor zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming. Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-70). De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze.

Overeenkomstig artikel 48/6, §5 van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker.

Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, §4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan."*

4.4. Landeninformatie

De Raad is er zich van bewust dat de machtsovername door de taliban een impact heeft gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode vóór de machtsovername, waarin bijzonder veel bronnen en

organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. De Raad oordeelt aldus dat er wel degelijk voldoende informatie voorhanden is om de nood aan internationale bescherming, zowel op grond van artikel 48/3 als op grond van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet te analyseren. Het betoog van verzoeker, wiens verzoekschrift ook landeninformatie van verschillende bronnen bevat, doet hierover niet anders denken.

4.5. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in artikel 62, §2 van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven die aan de bestreden beslissing ten grondslag liggen, kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker deze motieven kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht *in casu* bereikt.

In zoverre de schending van de materiële motiveringsplicht wordt aangevoerd, wordt erop gewezen dat de materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, inhoudt dat de bestreden beslissing moet steunen op motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen worden genomen.

4.6. De uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist dat zowel de geschonden rechtsregel of het geschonden rechtsbeginsel wordt aangeduid als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden rechtshandeling werd geschonden.

Verzoeker werkt geenszins uit welke van de bepalingen in artikel 48/5 door de verwerende partij zou(den) zijn geschonden. Voorts geeft hij niet concreet aan waaruit deze schending zou bestaan. Bijgevolg wordt de schending van dit artikel niet op dienstige wijze aangevoerd.

Dit onderdeel van het enig middel is daarom onontvankelijk.

4.7. Beoordeling in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet

4.7.1. Betreffende de vluchtmotieven

4.7.1.1. Verzoeker vreest bij een terugkeer door daesh gedood te worden op verdenking van spionage omdat hij soms hielp in de winkel van zijn vader, die een contract had met het leger om vlees te leveren en om die reden door daesh gedood werd.

4.7.1.2. De Raad komt na grondige analyse van het rechtsplegingsdossier en de opmerkingen van verzoeker ter terechtzitting, in navolging van de adjunct-commissaris, tot de vaststelling dat verzoeker niet aannemelijk heeft gemaakt dat hij een gegronde vrees voor vervolging heeft in de zin van het Vluchtelingenverdrag noch dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico op ernstige schade loopt, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Zo wordt er in de bestreden beslissing terecht vastgesteld dat verzoekers algehele geloofwaardigheid wordt aangetast door zijn verklaringen over zijn leeftijd, daar hij bij zijn verzoek om internationale bescherming op 26 november 2021 stelde te zijn geboren op 16 maart 2007 en minderjarig te zijn en dit op basis van het medisch onderzoek uitgevoerd in het Universitair Ziekenhuis Antwerpen werd aangepast van het jaar 2007 naar 2003, hetgeen een verschil van vier jaar uitmaakt, waardoor hij niet als minderjarige kan worden beschouwd.

Voorts wordt in de bestreden beslissing op goede gronden geoordeeld dat geen geloof kan gehecht worden aan verzoekers asielrelaas omdat zijn asielrelaas een opeenstapeling van eigenaardigheden, tegenstrijdigheden en onaannemelijkheden bevat, wat verweerder toelicht als volgt:

“Uw geloofwaardigheid wordt al ernstig ondermijnt door de vaststelling dat u de dag van uw asielaanvraag een heel ander verhaal vertelde dan u het CGVS voorhoudt. U vertelde toen namelijk dat u Afghanistan verliet omdat uw paternale oom lid was van de taliban en hij u wilde meenemen, maar u dit niet wilde. U vermeldde er helemaal niets over uw vader die zou zijn vermoord door Daesh. (...) Hiermee geconfronteerd, komt u niet verder dan te zeggen dat u dit niet hebt gezegd en u er heeft verteld over uw problemen met

Daesh (CGVS, p. 19). Het simpelweg stellen dat u iets niet heeft gezegd is echter geen afdoende verklaring om deze tegenstrijdigheid uit te leggen.

U weet verder geen coherente verklaringen af te leggen over het contract dat uw vader had met het leger. Zo beweert u dit contract wel te hebben gezien, maar stelt u dat het in het Pashto was, en u dit niet kon lezen. Nochtans verklaart u ook dat u in het contract kon zien dat dit uw vader in totaal tien maanden dit contract had met het leger. U poneert hierop dat u deze data wel begreep (CGVS, p. 20-21). Dat u echter helemaal geen Pashto zou kunnen lezen maar wel uit de data begreep dat dit contract tien maanden eerder was opgesteld, is niet aannemelijk. Hierbij dient benadrukt te worden dat u weliswaar beweert dat hier documenten van zijn, maar u er niet in slaagt hier enig document van voor te leggen. U beweert dat het contract naar u werd opgestuurd samen met uw taskera en een medisch certificaat van het ziekenhuis, maar het zou zijn teruggestuurd. U legt weliswaar een briefje van de post neer, waaruit zou blijken dat er een aangetekende zending naar u zou zijn gestuurd, maar u die niet ontvangen heeft. Uit dit papiertje valt echter niet af te leiden wat er juist naar u verstuurd werd.

Bovendien bent u ook niet coherent over hoe en wat u wist over het contract dat uw vader had met het leger. U stelt namelijk dat u later door uw moeder werd geïnformeerd over het contract dat uw vader had met het leger, en uw vader hier niet met u over sprak omdat u nog een kind was, en hij bang was dat u over dit contract zou praten in het dorp en hij zo problemen zou krijgen (CGVS, p. 20). Nochtans blijkt vervolgens dat uw vader weldegelijk informatie hierover met u deelde. Zo zou uw vader u weldegelijk gezegd hebben dat uw vader vlees bracht naar het bataljon. Hiermee geconfronteerd, werpt u op dat u het eerst wist van uw moeder en u vervolgens uw vader in de winkel hielp (CGVS, p. 22). Als uw vader echter bang was dat u deze zaken zou doorvertellen is het echter niet aannemelijk dat uw moeder u dit zou vertellen, noch dat u uw vader hier vervolgens mee zou helpen.

(...)

Tevens legt u ook inconsistente verklaringen af over uw verblijfplaatsen. Gevraagd naar uw laatste verblijfplaats in Afghanistan voor uw vertrek uit het land, verklaart u immers in Lande dorp, bij uw maternale oom te hebben verbleven (CGVS, p. 7). Erop gewezen dat u hierbij DVZ niets over vermeldde, en u daar stelde dat u tot aan uw vertrek in uw eigen dorp, Zara Hadira, hebt verbleven (Verklaring DVZ, p. 6, punt 10), verklaart u plots dat u voor u aan uw reis vertrok in Khanikhel verbleef (CGVS, p. 19). Gewezen op uw tegenstrijdige verklaringen, stelt u dat dat u na de dood van uw vader naar Lande ging, waar u een nacht verbleef en u vandaar naar Khanikhel ging waar u een dag verbleef en rond middernacht opnieuw vertrok om verder richting Kabul te gaan (CGVS, p. 20). Deze uitleg kan niet overtuigen, gezien u eerder net specifiek stelde dat u na de dood van uw vader in uw dorp verbleef en de volgende morgen naar Khanikhel ging en daar een dag nacht verbleef, voor u in de vroege ochtend uit Khanikhel vertrok en uw reis verder zette, en u hier dus helemaal niets vermeldde over uw verblijf in Lande (CGVS, p. 19). Dat u ook niet consistent bent over uw verblijfplaatsen, plaatst uw asielrelaas verder op losse schroeven.

Daarbij bent u ook tegenstrijdig over de verblijfplaatsen van uw familieleden. De dag van uw registratie verklaarde u namelijk dat uw familie in Zara Hadira verbleef (DVZ fiche niet-begeleide minderjarige vreemdeling dd. 26 november 2021, p. 2). Tijdens uw interview op DVZ stelt u dan weer dat uw moeder en uw broer in Lande, in het district Khanikhel verblijven (Verklaring DVZ, p. 7, punt 13A, p. 9, punt 17). Nochtans beweert u tijdens uw persoonlijk onderhoud dat Lande weliswaar maar op 25 minuten van Khanikhel bazaar ligt, maar gelegen is in Nazyan, terwijl Khanikhel een ander district is (CGVS, p. 9, p. 13), en u stelt bovendien dat uw moeder en uw broer helemaal niet in Lande verblijven, maar bij uw maternale oom in Khanikhel (CGVS, p. 9), waar ze twee dagen na de dood van uw vader naar toe zijn gegaan (CGVS, p. 29).

(...) De overige documenten die u neerlegt kunnen bovenstaande vaststellingen niet veranderen. Zoals supra reeds gesteld is de betrouwbaarheid van Afghaanse documenten erg onzeker, waardoor de taskera en paspoorten van uw ouders slechts een indicatie bieden van hun herkomst en identiteit. Bovendien betreffen ook dit slechts kopieën waarvan de authenticiteit op geen enkele manier te verifiëren valt."

Ingevolge deze vaststellingen volgt de Raad verweerder in zijn besluit dat er geen geloof kan gehecht worden aan het voorgehouden vluchtrelaas en dat verzoeker zijn vrees voor vervolging niet aannemelijk heeft gemaakt.

Voormelde motieven vinden steun in het administratief dossier, hebben betrekking op de kern van het vluchtrelaas en zijn pertinent alsook draagkrachtig. Deze worden door de Raad overgenomen.

Het komt de verzoeker toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen. De Raad stelt vast dat verzoeker er in voorliggend verzoekschrift niet in slaagt om voormelde motieven uit de bestreden beslissing te verklaren of te weerleggen, zoals ook blijkt uit wat volgt.

4.7.1.3. Vooreerst wijst de Raad erop dat door het louter volharden in zijn vluchtrelaas, het bevestigen van zijn verklaringen en het tegenspreken van de appreciatie en de gevolgtrekkingen door de adjunct-commissaris verzoeker de hoger aangehaalde motieven van de bestreden beslissing niet ontkracht,

noch een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade aannemelijk maakt.

4.7.1.4. Verzoeker stelt dat uit de notities van zijn persoonlijk onderhoud blijkt dat hij tijdens zijn interview uitlegde dat hij wel degelijk minderjarig was en verschillende documenten had overgelegd (paspoort en taskara) om zijn leeftijd te bewijzen, dat het CGVS deze documenten afwijst op grond van het feit dat de betrouwbaarheid van documenten uit Afghanistan laag is, maar geen motieven geeft om aan te nemen dat zijn specifieke documenten vervalst zouden zijn, dat hij in elk geval nooit de bedoeling had om het CGVS te misleiden, noch om te liegen, dat enige twijfel over zijn leeftijd en dus zijn status van minderjarige of meerderjarige geen afbreuk doet aan het feit dat zijn dossier in alle objectiviteit behandeld moet worden.

Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat verweerder rekening hield met verzoekers verklaring dat hij minderjarig was doch oordeelde dat aan deze verklaring geen geloof kan worden gehecht, want dat na medisch onderzoek uitgevoerd in het Universitair Ziekenhuis Antwerpen zijn geboortedatum werd aangepast naar 1 januari 2003, dat op de bijgevoegde beslissing van de Dienst Voogdij staat dat verzoeker de dag van het medisch onderzoek, op 8 december 2021, een leeftijd had van 20,8 met een standaarddeviatie van 2,5 jaar en dat hij ten onrechte beweert minderjarig te zijn. De Raad merkt op dat de beslissing van de Dienst Voogdij wordt geacht overeen te stemmen met de wet en uitvoerbaar te zijn zolang zij niet is vernietigd of ingetrokken. Verzoeker had de mogelijkheid om overeenkomstig artikel 19 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State tegen deze beslissing een beroep tot nietigverklaring in te stellen bij de Raad van State. Tevens werd hij van deze mogelijkheid in kennis gesteld in de kennisgeving van de beslissing van de Dienst Voogdij. Verzoeker heeft echter nagelaten deze beroepsmogelijkheid te benutten, minstens toont hij het tegendeel niet aan. Aldus kon de adjunct-commissaris zich op goede gronden steunen op de beslissing van de Dienst Voogdij aangaande het leeftijdsonderzoek dat werd uitgevoerd. Ten aanzien van de Raad staat de leeftijdsbepaling in opdracht van de Dienst Voogdij dan ook vast. Daargelaten de vaststelling dat in de bestreden beslissing niet uitdrukkelijk wordt gemotiveerd dat het verzoekers bedoeling was om het CGVS te misleiden of te liegen, stelt de Raad vast dat verzoeker met zijn betoog geenszins de pertinente vaststelling in de bestreden beslissing weerlegt dat hij ten onrechte beweert minderjarig te zijn en dit ook blijft volhouden tijdens zijn persoonlijk onderhoud, wat afbreuk doet aan zijn algehele geloofwaardigheid.

Waar verzoeker stelt dat hij verschillende documenten had overgelegd, met name een paspoort en een taskara, merkt de Raad op dat verweerder op pertinente wijze heeft vastgesteld dat het slechts om kopieën gaat, waardoor de authenticiteit ervan op geen enkele wijze te verifiëren valt. Met het betoog dat het CGVS geen motieven geeft om aan te nemen dat zijn specifieke documenten vervalst zouden zijn, gaat verzoeker eraan voorbij dat op pertinente wijze in de bestreden beslissing wordt gesteld dat veel valse Afghaanse documenten, ook na gedegen onderzoek door Afghaanse deskundigen, niet van authentieke documenten te onderscheiden zijn en dat Afghaanse documenten daarom slechts een zeer beperkte waarde hebben bij het vaststellen van de identiteit van de Afghaanse asielzoeker. Verzoeker toont dan ook niet aan waarom verweerder in zijn concreet geval alsnog zou moeten toelichten waarom de door hem voorgelegde documenten vervalst zouden zijn. Bovendien is voornoemd motief overtuigend, daar de vaststelling dat het slechts om kopieën van zijn paspoort en zijn taskara gaat, waardoor de authenticiteit ervan op geen enkele wijze te verifiëren valt, immers voldoende determinerend is om de vaststelling in de bestreden beslissing te schragen dat de kopie van zijn paspoort en de kopie van de taskara niet van die aard zijn om de conclusie dat hij ten onrechte beweert minderjarig te zijn, te wijzigen.

Waar verzoeker stelt dat enige twijfel over zijn leeftijd geen afbreuk doet aan het feit dat zijn dossier in alle objectiviteit behandeld moet worden, wijst de Raad erop dat geenszins kan worden vastgesteld dat verzoekers dossier, om deze of enige andere reden, niet objectief zou zijn behandeld.

4.7.1.5. Betreffende het motief dat verzoekers geloofwaardigheid al ernstig ondermijnd wordt door de vaststelling dat hij de dag van zijn asielaanvraag een heel ander verhaal vertelde dan hij bij het CGVS voorhoudt, stelt verzoeker dat hij deze bewering betwist, dat hij bevestigt dat de gronden voor zijn vrees zijn gebaseerd op de samenwerking van zijn vader met het Afghaanse leger.

De concrete motieven in dit verband, met name dat verzoeker de dag van zijn asielaanvraag vertelde dat hij Afghanistan verliet omdat zijn paternale oom lid was van de taliban en zijn oom hem wilde meenemen, maar hij dit niet wilde, dat hij er helemaal niets vermeldde over zijn vader die zou zijn vermoord door daesh en dat hij, hiermee geconfronteerd, niet verder komt dan te zeggen dat hij dit niet heeft gezegd en hij er heeft verteld over zijn problemen met daesh, vinden steun in het administratief dossier. Uit verzoekers fiche "*Mineur Etranger Non Accompagné*" van 26 november 2021 blijkt immers dat hij die dag als "*(m)otif de l'immigration en Belgique*" uitsluitend aangaf: "*J'ai quitté l'AFG car mon oncle paternel est avec les Talibans, et voulait m'emmener avec lui, et je ne voulais pas.*" Verzoeker kan dan ook niet dienstig stellen dat het om een bewering gaat. De Raad wijst er verder op dat het louter bevestigen van zijn eerder afgelegde verklaring op het CGVS geen ernstig verweer is om de in de bestreden beslissing vastgestelde tegenstrijdigheid te vergoelijken of te herstellen.

Met het betoog dat hij bij de indiening van zijn asielaanvraag niet over elk lid van zijn familie persoonlijk werd ondervraagd, maar dat hem in het algemeen werd gevraagd waar zijn familie vandaan kwam, dat hij daarom niet de gelegenheid heeft gehad om in detail te treden over de dood van zijn vader, dat hij dit echter wel direct deed toen hij werd ondervraagd door de DVZ, zoals blijkt uit zijn administratief dossier, levert verzoeker kritiek op het motief dat hij de dag van zijn asielaanvraag verklaarde dat zijn vader nog woonde in Zara Hadira en dus helemaal niet dood was. De Raad acht dit motief overtuigend. Immers volstaan de in de vorige alinea uiteengezette motieven om de vaststelling in de bestreden beslissing dat verzoekers geloofwaardigheid al ernstig ondermijnd wordt door de vaststelling dat hij de dag van zijn asielaanvraag een heel ander verhaal vertelde dan hij bij het CGVS voorhoudt en dat simpelweg stellen dat hij iets niet heeft gezegd geen afdoende verklaring is om deze tegenstrijdigheid uit te leggen, te schragen. Verzoekers betoog inzake dit overtuigend motief werpt zodoende geen ander licht op de overige draagkrachtige motieven in dit verband. Bovendien haalt verzoeker met zijn betoog over de algemene vragen over zijn familie de vaststelling niet onderuit dat hij als reden waarom hij Afghanistan verliet helemaal niets vermeldde over zijn vader die zou vermoord zijn door daesh.

4.7.1.6. Betreffende het motief dat verzoeker niet consistent is over wanneer zijn vader gestorven is, stelt verzoeker dat hij de reden voor deze verwarring uitlegde, dat hij tijdens zijn persoonlijk onderhoud verklaarde dat zijn vader vermist en waarschijnlijk gedood werd op 25 februari 2021 maar dat hij dit pas de volgende dag, op 26 februari 2021, vernam. Echter, door het louter volharden in en herhalen van zijn reeds afgelegde verklaringen op het CGVS, weerlegt verzoeker geenszins de motieven van de bestreden beslissing. Evenmin werpt hij op die manier een ander licht op deze motieven.

Bovendien wijst de Raad erop dat hij voornoemd motief in de bestreden beslissing overtuigend acht. De overige overwegingen in de bestreden beslissing, zoals weergegeven in punt 4.7.1.2., zijn voldoende determinerend om de vaststelling te schragen dat er geen geloof kan worden gehecht aan het door verzoeker ingeroepen vervolgingsrelaas. Verzoekers betoog inzake dit overtuigend motief werpt zodoende geen ander licht op de overige draagkrachtige motieven.

4.7.1.7. Betreffende het motief dat verzoeker geen coherente verklaringen weet af te leggen over het contract dat zijn vader had met het leger, stelt verzoeker dat hij bevestigt wat hij tijdens zijn persoonlijk onderhoud op het CGVS had gezegd, met name dat hij niet kan lezen of schrijven en toen hij het contract zag, de exacte voorwaarden ervan dan ook niet kon begrijpen, dat hij er echter wel in slaagde om de gegevens met cijfers te ontcijferen, dat hij het contract helaas niet kan overleggen omdat zijn familie het per post heeft verzonden en verzoeker het nooit heeft ontvangen, zoals blijkt uit het bewijs van de post in verband met een aangetekende zending. Echter, door het louter volharden in en herhalen van zijn reeds afgelegde verklaringen op het CGVS, weerlegt verzoeker geenszins de motieven van de bestreden beslissing. Evenmin werpt hij op die manier een ander licht op deze motieven.

Verzoeker stelt nog dat toen zijn familie hem het contract per post wilde sturen, zijn maternale neef precies voorlas wat er in het document stond en hij zo de bevestiging kreeg dat zijn vader 10 maanden voor het leger had gewerkt, doch deze 'bevestiging', die pas in het verzoekschrift voor het eerst werd aangevoerd, doet geen afbreuk aan de pertinente vaststelling in de bestreden beslissing dat het niet aannemelijk is dat verzoeker helemaal geen Pashtou zou kunnen lezen maar wel uit de data begreep dat dit contract tien maanden eerder was opgesteld. Zelfs indien zou aangenomen worden dat verzoeker data zou kunnen lezen, is het niet aannemelijk, minstens verduidelijkt verzoeker niet, dat hij, zonder enig woord van het contract te kunnen lezen, deze data in de juiste context had kunnen plaatsen en had kunnen concluderen dat zijn vader gedurende tien maanden dit contract had met het leger.

De Raad wijst er nog op, waar verzoeker herhaalt dat hij het contract niet heeft ontvangen hoewel dit werd opgestuurd, dat het CGVS terecht opmerkt dat niet blijkt uit het voorgelegde bewijs welke documenten werden verstuurd, doch niet ontvangen door verzoeker. Voorts is het opmerkelijk dat verzoeker van andere documenten foto's ontving van zijn familie via WhatsApp, maar dat zij van een dergelijk belangrijk document als het contract, geen foto nemen en verzoeker deze foto alvast overmaken via WhatsApp vooraleer ze het document per post opsturen.

4.7.1.8. Betreffende het motief dat verzoeker niet coherent is over hoe en wat hij wist over het contract dat zijn vader had met het leger, stelt hij dat het CGVS zijn verklaringen verkeerd heeft uitgelegd, dat zijn vader hem niet spontaan vertelde over het contract omdat hij nog jong was en hij hem niet in de problemen wilde brengen, dat toen hij merkte dat de vleesverkoop steeg, hij zijn moeder vroeg waarom, dat ze eerst weigerde te antwoorden, dat hij haar toen vroeg te zweren en omdat ze erg gelovig was, ze hem uiteindelijk de waarheid vertelde en het contract van zijn vader met het leger uitlegde, dat hij daarna zijn vader hielp in de winkel, die hem vertelde over leveringen voor legerbataljons, hoewel hij niet inging op de details van het contract en dat bijgevolg de door het CGVS aangevoerde tegenstrijdigheden gerechtvaardigd zijn en er geen reden is om te twifelen aan de geloofwaardigheid van zijn vaders contract met het leger.

Tijdens zijn persoonlijk onderhoud verklaarde verzoeker dat zijn vader niet met hem wilde praten over het contract omdat hij een kind was en zijn vader bang was dat hij over het contract zou praten in het dorp en hij zo problemen zou kunnen krijgen (persoonlijk onderhoud CGVS, p. 20). Verweerder heeft op pertinente wijze vastgesteld dat als verzoekers vader bang was dat verzoeker deze zaken zou doorvertellen, het niet aannemelijk is dat zijn moeder hem dit zou vertellen, noch dat hij zijn vader hier vervolgens mee zou helpen. Door zijn eerder afgelegde verklaringen te herhalen, weerlegt verzoeker geenszins dit motief. Ook door te stellen dat hij zijn moeder vroeg om te zweren, werpt hij geen ander licht op voornoemd motief. Immers is het niet aannemelijk dat zijn moeder, wetende dat zijn vader bang was dat verzoeker in het dorp over het contract zou praten, op vraag van verzoeker zou zweren en de waarheid over het contract met het leger zou vertellen. Zelfs indien nog zou kunnen aangenomen worden dat verzoeker zijn moeder vroeg te zweren en zij daarop vertelde over het contract met het leger, werpt dit geen ander licht op de vaststelling dat het niet aannemelijk is dat als zijn vader hem initieel niets over het contract wou zeggen omdat hij nog een kind was en hij bang was dat verzoeker over het contract zou praten in het dorp en hij zo problemen zou krijgen, hij verzoeker zou toelaten hem hier vervolgens mee te helpen. Verweerder heeft aldus op goede gronden vastgesteld dat verzoeker niet coherent is over hoe en wat hij wist over het contract dat zijn vader had met het leger, nu het niet aannemelijk is dat zijn moeder hem dit zou vertellen, minstens niet aannemelijk is dat hij zijn vader hier vervolgens mee zou helpen als zijn vader echt bang was dat hij deze zaken zou doorvertellen.

4.7.1.9. Betreffende de motieven dat verzoeker inconsistente verklaringen aflegt over zijn verblijfplaatsen en tegenstrijdig is over de verblijfplaatsen van zijn familieleden, stelt hij dat hij meermaals werd ondervraagd over dit ontwerp en dat zijn verklaringen, alles samengenomen, consistent zijn, dat hij met zijn familie in het dorp Zara Hadira woonde, dat hij na de dood van zijn vader met zijn familie vluchtte naar Lande, waar hij bij zijn maternale oom overnachtte, dat ze daarna verder gingen naar Khanikhel, naar het huis van een andere maternale oom, dat hij vervolgens alleen verder is gegaan naar Kabul en Nimrouz, alvorens Afghanistan te verlaten, dat hij nooit heeft geprobeerd te liegen over de plaatsen waar hij had gewoond, dat hij altijd zijn dorp, Zara Hadira, Lande en Khanikhel noemde, en zijn verklaringen over zijn reisroute en die van zijn familie consistent en coherent waren.

In de bestreden beslissing motiveerde verweerder als volgt:

“Tevens legt u ook inconsistente verklaringen af over uw verblijfplaatsen. Gevraagd naar uw laatste verblijfplaats in Afghanistan voor uw vertrek uit het land, verklaart u immers in Lande dorp, bij uw maternale oom te hebben verbleven (CGVS, p. 7). Erop gewezen dat u hierbij DVZ niets over vermeldde, en u daar stelde dat u tot aan uw vertrek in uw eigen dorp, Zara Hadira, hebt verbleven (Verklaring DVZ, p. 6, punt 10), verklaart u plots dat u voor u aan uw reis vertrok in Khanikhel verbleef (CGVS, p. 19). Gewezen op uw tegenstrijdige verklaringen, stelt u dat dat u na de dood van uw vader naar Lande ging, waar u een nacht verbleef en u vandaar naar Khanikhel ging waar u een dag verbleef en rond middernacht opnieuw vertrok om verder richting Kabul te gaan (CGVS, p. 20). Deze uitleg kan niet overtuigen, gezien u eerder net specifiek stelde dat u na de dood van uw vader in uw dorp verbleef en de volgende morgen naar Khanikhel ging en daar een dag nacht verbleef, voor u in de vroege ochtend uit Khanikhel vertrok en uw reis verder zette, en u hier dus helemaal niets vermeldde over uw verblijf in Lande (CGVS, p. 19). Dat u ook niet consistent bent over uw verblijfplaatsen, plaatst uw asielrelaas verder op losse schroeven.

Daarbij bent u ook tegenstrijdig over de verblijfplaatsen van uw familieleden. De dag van uw registratie verklaarde u namelijk dat uw familie in Zara Hadira verbleef (DVZ fiche niet-begeleide minderjarige vreemdeling dd. 26 november 2021, p. 2). Tijdens uw interview op DVZ stelt u dan weer dat uw moeder en uw broer in Lande, in het district Khanikhel verblijven (Verklaring DVZ, p. 7, punt 13A, p. 9, punt 17). Nochtans beweert u tijdens uw persoonlijk onderhoud dat Lande weliswaar maar op 25 minuten van Khanikhel bazaar ligt, maar gelegen is in Nazyan, terwijl Khanikhel een ander district is (CGVS, p. 9, p. 13), en u stelt bovendien dat uw moeder en uw broer helemaal niet in Lande verblijven, maar bij uw maternale oom in Khanikhel (CGVS, p. 9), waar ze twee dagen na de dood van uw vader naar toe zijn gegaan (CGVS, p. 29).”

Deze motieven vinden steun in het administratief dossier. In tegenstelling tot wat verzoeker voorhoudt, blijkt aldus geenszins dat zijn verklaringen in dit verband consistent waren. Het loutere feit dat verzoeker altijd zijn dorp Zara Hadira, Lande en Khanikhel noemde – wat overigens op zich reeds in tegenspraak is met de vaststelling dat hij bij de DVZ stelde dat hij tot zijn vertrek in zijn eigen dorp Zara Hadira verbleef – doet aan voormelde vaststellingen geen afbreuk. Verweerder heeft op goede gronden vastgesteld dat verzoeker inconsistente verklaringen aflegt over zijn verblijfplaatsen, wat zijn asielrelaas verder op losse schroeven plaatst, en dat hij ook tegenstrijdig is over de verblijfplaatsen van zijn familieleden.

De Raad benadrukt dat waar verzoeker louter volhardt in één versie van de beweerde feiten, waarbij aldus wordt overgegaan tot het bevestigen van een eerder afgelegde verklaring en het bijgevolg impliciet

ontkennen van andere afgelegde verklaringen, geen ernstig verweer voert om de in de bestreden beslissing vastgestelde inconsistenties en tegenstrijdigheden te vergoelijken of te herstellen.

4.7.1.10. Betreffende het motief dat verzoeker inconsistent is over wanneer hij het land heeft verlaten, stelt verzoeker dat hij zijn verzoek om internationale bescherming in België heeft ingediend op 26 november 2021, zodat hij Afghanistan niet rechtsgeldig kan hebben verlaten in maart 2023, dat hij zijn vertrek steeds heeft geplaatst tussen maart en april 2021, maar zich de exacte datum niet meer herinnert, dat hij nooit naar school is geweest en dat hij een andere kalender gebruikte, waardoor het voor hem moeilijk was om gebeurtenissen precies in de tijd te plaatsen.

De Raad wijst erop dat hij voornoemd motief in de bestreden beslissing overtuigend acht. De overige overwegingen in de bestreden beslissing, zoals weergegeven in punt 4.7.1.2., zijn voldoende determinerend om de vaststelling te schragen dat er geen geloof kan worden gehecht aan het door verzoeker ingeroepen vervolgingsrelaas. Verzoekers betoog inzake dit overtuigend motief werpt zodoende geen ander licht op de overige draagkrachtige motieven.

4.7.1.11. Verzoeker voert een betoog omtrent de vergeldingsacties waarmee voormalige ANDSF-leden en voormalige personeelsleden van de gevallen overheid, evenals hun familieleden te maken kunnen krijgen. Hij gaat er met zijn betoog aan voorbij dat hij verklaarde dat zijn vader vlees leverde aan het leger (persoonlijk onderhoud CGVS, p. 18). Ook in zijn verzoekschrift wijst verzoeker erop dat zijn vader samenwerkte met het nationale leger. Er blijkt aldus niet dat zijn vader een voormalig ANDSF-lid of een voormalig personeelslid van de gevallen overheid was. Aldus kan verzoeker evenmin gezien worden als een familielid van een voormalig ANDSF-lid of van een voormalig personeelslid van de gevallen overheid.

Waar verzoeker nog verwijst naar arrest nr. 288 808 van de Raad van 11 mei 2023, wijst de Raad erop dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben (RvS 21 mei 2013, nr. 223.525; RvS 16 juli 2010, nr. 5.885 (c); RvS 18 december 2008, nr. 3.679 (c)). Bovendien toont verzoeker niet *in concreto* aan dat de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van het aangehaalde arrest kunnen worden vergeleken met de feiten die onderhavige zaak kenmerken. Immers ging het aangehaalde arrest over een familielid van een persoon die gewerkt had voor buitenlandse militaire troepen of die gezien werd als een persoon die deze troepen steunde, terwijl geenszins blijkt dat verzoeker een dergelijk familielid is. Verzoeker verklaarde slechts dat zijn vader, het weze herhaald, vlees leverde aan het leger (persoonlijk onderhoud CGVS, p. 18).

Zelfs in de hypothese dat verzoekers vader leverde aan de buitenlandse militaire troepen of kan blijken dat personen die het Afghaanse leger ondersteunen vervolging kunnen vrezen, alsook hun familieleden, dan dient verzoeker de door hem aangevoerde vrees om als familielid van zijn vader die, zo stelt hij, vlees leverde aan het leger, *in concreto* aannemelijk te maken. Hij blijft daartoe echter in gebreke. Verzoeker stelt dat de omstandigheden van de dood van zijn vader tot zijn vertrek hebben geleid en zijn vrees tot vervolging rechtvaardigt, dat hij zijn vader regelmatig hielp in de winkel en dat vanwege zijn familiebanden met zijn vader die met het leger heeft samengewerkt en die zelf gedood werd, hij een reëel risico loopt op vervolging en onmenselijke behandeling, dat hij vervolging vreest wegens het feit dat zijn vader gedood werd door daesh omwille van zijn werk met het leger, dat daesh aan de macht was in zijn dorp en veel spionnen had, zodat ze wisten dat hij samenwerkte met zijn vader en hij daarom vreest vervolgd te worden bij een terugkeer naar Afghanistan. De Raad merkt vooreerst op, zoals blijkt uit wat voorafgaat, dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers relaas, zodat hij dan ook op grond van dit relaas niet aannemelijk maakt dat hij als familielid van een persoon die het nationale leger of de buitenlandse militaire troepen ondersteunde, vervolging dient te vrezen. Zelfs indien zou kunnen aangenomen worden dat verzoekers vader door daesh werd gedood, blijkt uit dit loutere feit nog geen persoonlijke vervolgingsvrees in hoofd van verzoeker. Verzoeker verwijst naar de omstandigheden van zijn vaders dood en stelt tevens dat hij volledige en gedetailleerde verklaringen heeft afgelegd over de vleesleveringen die zijn vader voor de legerbataljons heeft verricht. De Raad merkt echter op dat er geen duidelijke link is tussen de leveringen aan het leger en de moord op verzoekers vader, daar er geen voorafgaande bedreigingen door daesh aan zijn vader werden geuit (persoonlijk onderhoud CGVS, p. 28). Er is daarnaast ook geen duidelijke indicatie dat de leden van daesh die verzoekers vader vermoordden, precies wisten wie de man die ze vermoordden was, noch een indicatie dat deze leden wisten dat deze persoon vlees leverde aan het leger, noch dat zij wisten dat deze man een eigen winkel had en waar deze precies lag. Verzoekers bewering dat daesh aan de macht was in zijn dorp en veel spionnen had, zodat ze wisten dat hij met zijn vader samenwerkte, is, gelet op voornoemde vaststellingen, dan ook niet van die aard om een persoonlijke vervolgingsvrees in hoofd van verzoeker aannemelijk te maken. Er is voorts geen enkele indicatie dat daesh verzoeker zocht en/of dat ze wraak zouden willen nemen. Verzoekers betoog dat hij gedetailleerde verklaringen heeft afgelegd over de dood van zijn vader, hoe hij daarvan op de hoogte kwam en waarom daesh hem wilde doden – waarbij nog dient vastgesteld te worden dat nergens uit verzoekers verklaringen blijkt waaruit hij heeft kunnen afleiden dat de werkzaamheden van zijn vader voor het leger geleid hebben tot de moord op zijn vader door daesh alsook dient opgemerkt te worden dat het feit dat zijn vader in zijn regio met niemand anders problemen had alsook

het feit dat zijn vader geen andere problemen heeft gemeld in de familie niet aantoon dat zijn vaders werkzaamheden de oorzaak waren van de moord door daesh –, dat er geen reden is om aan deze gebeurtenis te twijfelen, werpt geen ander licht op voornoemde vaststellingen. De Raad kan slechts vaststellen dat verzoeker geen persoonlijke, concrete, geloofwaardige en ernstige, aan zijn vaders profiel gelinkte problemen aanhaalt.

4.7.1.12. Waar verzoeker nog stelt dat de Raad reeds heeft geoordeeld dat een mogelijke twijfel aan de realiteit van het verhaal van een verzoeker niets afdoet aan de vraag of er sprake is van een vrees voor vervolging, dat de Raad ook heeft erkend dat indien er nog grijze zones zijn en de geloofwaardigheid van een verzoeker door bepaalde inconsistenties of lacunes als gevolg van zijn kwetsbaarheid wordt aangetast, de twijfel hem uiteindelijk ten goede moet komen en hij verwijst naar de arresten nr. 229 265 en nr. 226 913 van de Raad van 26 november 2019 respectievelijk 30 september 2019, herhaalt de Raad dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben. Bovendien toont verzoeker niet *in concreto* aan dat de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van de aangehaalde arresten kunnen worden vergeleken met de feiten die onderhavige zaak kenmerken.

Waar verzoeker erop wijst dat een mogelijke twijfel aan de realiteit van het verhaal van een verzoeker niets afdoet aan de vraag of er sprake is van een vrees voor vervolging en dat indien er nog grijze zones zijn en zijn geloofwaardigheid is aangetast, de twijfel hem uiteindelijk ten goede moet komen, wijst de Raad erop dat het moet gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen. De Raad stelt echter vast dat er van twijfel geen sprake is daar, zoals blijkt uit bestreden beslissing en bovenstaande uiteenzetting, geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers vluchtmotieven.

4.7.1.13. Uit wat voorafgaat kan besloten worden dat geen geloof kan worden gehecht aan het vluchtrelaas van verzoeker.

Daarmee is dan ook komen vast te staan dat de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, §4 van de Vreemdelingenwet niet zijn voldaan en dat bijgevolg het voordeel van de twijfel niet kan worden verleend aan verzoeker.

4.7.1.14. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofdte van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

Gelet op het feit dat geen geloof kan worden gehecht aan het vluchtrelaas van verzoeker, kan hij ook niet steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

4.7.2. Betreffende de vrees wegens (gepercipieerde) verwestering

4.7.2.1. Op basis van de objectieve landeninformatie, die door beide partijen ter beschikking wordt gesteld, kan volgende analyse worden gemaakt.

De taliban hebben de grondwet van de voormalige Islamitische Republiek Afghanistan opgeschort en er werd een herziening van de bestaande Afghaanse wetten met de sharia aangekondigd. De visie van de taliban op de sharia is gebaseerd op de soennitische Hanafi-school van jurisprudentie, maar is ook beïnvloed door lokale tradities en tribale codes (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, december 2023, p. 18). De taliban hebben verklaard dat zij zullen handelen overeenkomstig hun principes, religie en cultuur, waarbij zij het belang van de islam benadrukken en aangeven dat niets kan ingaan tegen de islamitische waarden. De *de facto*-regering beschouwt zichzelf als een sturende instantie met een fundamentele doelstelling om de bevolking te doen leven volgens de religieuze wetgeving. De conservatieve opperste leider Haibatullah Akhundzada houdt steeds nadrukkelijker de touwtjes in handen en zijn gezag is steeds dwingend geworden. In november 2022 gaf hij opdracht tot volledige invoering van de taliban-versie van de sharia (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, december 2023, p. 26).

De mensenrechtensituatie in Afghanistan is na de machtsovername gradueel verslechterd en verschillende bronnen stellen een tendens vast waarbij de *de facto*-administratie ontwikkelt naar een theocratische politiestaat die regeert in een sfeer van angst en misbruik (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, december 2023, p. 21). Om de strenge leefregels van de talibans zeer strikte interpretatie van de sharia te handhaven, heeft de *de facto*-regering opnieuw het 'Ministry for Propagation of Virtue and Prevention of Vice' (*Dawat wa Ershad Amr bil-Maruf wa Nahi al-Munkar*) (hierna: het MPVPV) opgericht, en gebruikt daartoe ook het 'Taliban General Directorate of Intelligence' (GDI) en een aantal *de facto*-staatsinstellingen (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, december 2023, p. 24).

De taliban, die de Deobandi-islam aanhangen, een puriteinse en conservatieve tak binnen de soennitische islam, streven een zuivering van de Afghaanse samenleving na waarbij buitenlandse invloeden worden geweerd. De *de facto*-regering heeft daartoe massaal geïnvesteerd in het bouwen van moskeeën en madrassa's over het hele land. In deze optiek is ook het westers seculier onderwijssysteem onder vuur komen te liggen en inspanningen om westers seculier onderwijs te bannen zijn toegenomen ten voordele van de uitbreiding van religieus onderwijs (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, december 2023, p. 94, 101).

Het toepasselijke rechtskader blijft onduidelijk. De *de facto*-talibanregering, evenals de provinciale *de facto*-regeringen, vaardigen nog steeds verschillende decreten en richtlijnen uit met betrekking tot het naleven van de sharia in het dagelijkse leven, die een impact hebben op de rechten van meisjes en vrouwen, de media en het algemene publiek. In juni 2022 rapporteerde de secretaris-generaal van de VN dat het MPVPV de handhaving van een breed scala aan richtlijnen met betrekking tot buitenechtelijke relaties, kledingvoorschriften, het bijwonen van gebeden, muziek, het verbod op verdovende middelen en alcohol heeft verstrengd (EUAA, *Afghanistan security situation*, augustus 2022, p. 29-31 en EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, augustus 2022, p. 41 ev.). Verder is laster en ongefundeerde kritiek op de *de facto*-regering verboden, moeten nationale en internationale ngo's hun vrouwelijke medewerkers op non-actief zetten, zo niet kunnen zij hun licentie verliezen, is het voor vrouwen verboden om voor VN-agentschappen te werken, is universitaire scholing voor vrouwen geschorst, moeten schoonheidssalons sluiten en moet het vieren van Valentijn worden vermeden. Naast deze nationale decreten en instructies, die aanleiding geven tot het institutionaliseren van een genderapartheid, werden er in sommige provincies ook bijkomende instructies uitgevaardigd. Zo werd in sommige provincies aan winkeliers het verbod opgelegd om te verkopen aan vrouwen zonder hidjab. Voorts werd gerapporteerd dat het in Kabul verboden is om muziek te spelen in trouwzalen en dat vrouwen geen parken en publieke badhuizen mogen bezoeken, werden in Helmand en Kandahar onderwijsinstellingen gesloten tot nader order, werden winkeliers in Mazar-e-Sharif verplicht hun winkels te sluiten gedurende de gebeden en deze bij te wonen en werden mannelijke leerkrachten en studenten in Kandahar verplicht schriftelijk te beloven de taliban-interpretatie van de sharia na te leven, met inbegrip van het dragen van traditionele Afghaanse kleren en het groeien van een baard (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, december 2023, p. 24).

Er bestaan lokale verschillen in de handhaving van de opgelegde decreten, instructies en regels (zie beschrijving van de handhaving ervan in verschillende provincies in EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, augustus 2022, p. 45-48 en EUAA, *Afghanistan Country Focus*, december 2023, p. 22 en 24-25).

Gelet op de grote interne variatie is het voor de Afghaanse bevolking niet steeds duidelijk welke regels waar van toepassing zijn en is er volgens sommige bronnen sprake van een juridisch vacuüm. Instructies zijn vaak opzettelijk vaag geformuleerd, zijn vaak niet schriftelijk en worden gecommuniceerd via verschillende kanalen, waaronder via de persoonlijke sociale mediakanalen van talibanverantwoordelijken en in media-interviews, waardoor de juridische aard niet altijd duidelijk is. Een aantal bronnen wijzen op lokale variatie in de toepassing van sommige regels, zoals de verplichting voor vrouwen om begeleid te worden door een '*mahram*'. Er wordt ook melding gemaakt van tegenstrijdige communicatie door de taliban en over de mogelijkheid om bepaalde aankondigingen te omzeilen (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, december 2023, p. 22). Sommige lokale afdelingen van het MPVPV handhaven de regels dan weer uitgebreider dan was voorzien door het *de facto*-ministerie in Kabul (Nederlands Ministerie van Buitenlandse Zaken, *Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*, juni 2023, p. 95, geciteerd in CEDOCA, *COI Focus Afghanistan, Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de Taliban*, 14 december 2023).

Aanvankelijk werd een tendens waargenomen onder taliban-rechters om niet te strenge vonnissen uit te spreken en waren er slechts sporadisch lokale berichten over lijfstraffen of doodstraffen. Op 14 november 2022 droeg de opperste leider Akhundzada evenwel alle taliban-rechters op om de sharia volledig toe te passen en '*hudud*'- en '*qisas*'-straffen op te leggen. Deze straffen omvatten onder meer executies, steniging, geseling en amputatie van ledematen (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, december 2023, p. 27).

In het bijzonder wat betreft '*zina*' – d.i. onwettige seksuele betrekkingen, overspel, voorhuwelijkse seksuele betrekkingen, wat tevens kan worden toegedicht aan vrouwen in geval van verkrachting – wordt melding gemaakt van verschillende ernstige incidenten van moorden, stenigingen, lijfstraffen en arrestaties. '*Zina*' is één van de '*hudud*'-misdaden (Nederlands Ministerie van Buitenlandse Zaken, *Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*, juni 2023, p. 7, voetnoot 1). Zo wordt onder meer melding gemaakt van de arrestatie door de MPVPV van een mannelijke en vrouwelijke collega, die tezamen in één auto reden, waarbij hun dode lichamen de volgende dag werden gevonden. Er wordt in dit verband ook melding gemaakt van verschillende moorden, zowel van mannen als vrouwen, door familieleden (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, augustus 2022, p. 35, 87-88 en 95-96). In het Algemeen Ambtsbericht wordt gesteld dat geen betrouwbare gegevens bestaan over de bestraffing van '*zina*' en dat het moeilijk is cijfers te vinden van aantallen lijfstraffen voor deze specifieke '*hudud*'-misdad aangezien de politie deze cijfers niet meedeelt (Nederlands Ministerie van Buitenlandse Zaken, *Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*, juni 2023, p. 130).

Er bestaat geen duidelijkheid over wat kleine overtredingen van de sharia zijn en hoe deze worden bestraft (voetnoot 152 Sabawoon Samim, *"Policing Public Morality: Debates on promoting virtue and preventing vice in the Taliban's second Emirate"*, van 15 juni 2022 in EUAA, *Afghanistan security situation*, augustus 2022, p. 30). Ook de meest recente landeninformatie schept hierover geen duidelijkheid.

In juli 2022 had UNAMA weet van ten minste 217 gevallen van *"wrede, onmenselijke en vernederende behandeling en bestraffing"*, waaronder openbare geseling, afranseling en verbaal geweld tegen personen die zich niet hielden aan de uitgevaardigde regels en richtlijnen sinds de overname (UNAMA, *Human Rights in Afghanistan: 15 August 2021 to 15 June 2022*, p. 17). UNAMA rapporteerde 63 gevallen van zweepslagen uitgesproken door een *de facto*-rechtbank in de periode 15 augustus 2021 tot 24 mei 2023, die betrekking hadden op 394 slachtoffers; AW rapporteerde 56 gevallen van zweepslagen in de periode oktober 2022 tot september 2023 en Rawadari rapporteerde 69 personen die zweepslagen hadden gekregen in de eerste zes maanden van 2023. UNAMA rapporteerde later dat publieke lijfstraffen bleven uitgevoerd worden in de periode juli tot september 2023 (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, december 2023, p. 27). De plaatsvervangende taliban-opperrechter kondigde aan dat rechtbanken in het hele land 175 personen hadden veroordeeld tot *'qisas'*-straffen, 37 tot steniging en 103 tot *'hudud'*-straffen zoals zweepslagen en amputatie (Nederlands Ministerie van Buitenlandse Zaken, *Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*, juni 2023, p. 130).

Een professor aan de American University of Afghanistan wees erop dat bij het uitspreken van lijfstraffen in principe een zeer hoge bewijsstandaard geldt. Het grote aantal lijfstraffen dat reeds werd uitgevoerd wijst er volgens hem echter op dat een zeer 'soepele' bewijsstandaard wordt gehanteerd door de taliban. Bovendien worden opgelegde straffen niet steeds vooraf gegaan door een rechterlijke procedure, maar worden ze veeleer opgelegd via individuele, *ad-hoc*-beslissingen, bijvoorbeeld door leden van de MPVPV en de *de facto*-politie, wanneer deze vaststellen tijdens controles op straat dat burgers zich niet aan de opgelegde regels houden (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, december 2023, p. 27).

De scheiding van mannen en vrouwen in het openbare leven op straat wordt door controleurs van de MPVPV gecontroleerd, die volgens sommige bronnen ook vragen stelden over de kernelementen van de islam of over de sharia en mensen die hierop niet het juiste antwoord gaven naar het politiebureau brachten (Nederlands Ministerie van Buitenlandse Zaken, *Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*, juni 2023, p. 96).

De taliban zijn ook aanwezig op sociale netwerken, maar het is onduidelijk in welke mate ze de online activiteiten van Afghanen opvolgen. Internationale media hebben bericht dat de taliban reeds Afghanen hebben gearresteerd en gedood vanwege hun activiteiten op de sociale media. Het betroffen echter kritische berichten ten aanzien van de taliban (Denmark, DIS, Afghanistan, *Taliban's impact on the population*, juni 2022, p. 23-24 en EUAA, *Afghanistan Country Focus*, december 2023, p. 20). Volgens Dr. Schuster hebben de taliban sociale media profielen gemonitord en werden mensen beschuldigd van morele corruptie (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, december 2023, p. 98). Een andere bron stelt dat het monitoren van sociale media vooral leidde tot het opsporen van personen die kritiek uitten in eigen naam (Nederlands Ministerie van Buitenlandse Zaken, *Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*, juni 2023, p. 44). In april 2022 werd het ministerie voor communicatie en informatietechnologie (*"Ministry of Communications and Information Technology"*) wel bevolen om de toegang tot bepaalde platforms zoals TikTok of andere programma's met *"immorele inhoud"* te beperken (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, augustus 2022, p. 44). Volgens verschillende bronnen controleren de taliban niet alleen sociale media netwerken maar luisteren zij ook mee met telefoongesprekken, ook met personen die vanuit het buitenland naar familieleden in Afghanistan belden (Nederlands Ministerie van Buitenlandse Zaken, *Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*, juni 2023, p. 44, 80, 116). In de landeninformatie wordt ook melding gemaakt van controleposten in grotere steden waar de inhoud van telefoons wordt bekeken (Denmark, DIS, Afghanistan, *Taliban's impact on the population*, juni 2022, p. 23, waarnaar wordt verwezen in de EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, augustus 2022).

Wat betreft personen die Afghanistan verlieten, bestaat er een negatief beeld onder taliban-sympathisanten en sommige talibansegmenten. Mensen die vertrekken worden gezien als mensen zonder islamitische waarden of op de vlucht voor zaken die zij hebben gedaan. De opperste leider van de taliban, Hibatullah Akhundzada, benadrukte het belang om Afghanen in Afghanistan te houden, waarbij hij aangeeft dat de *"geloofsethiek en denkwijze"* van Afghanen die Afghanistan verlaten in gevaar werden gebracht en dat zij worden gedwongen om schandalen tegen de islam en het islamitische systeem te verzinnen om asiel te krijgen (voetnoot 476, TOLONews, *"Fears, Needs of Fleeing Afghans Must Be Addressed: Akhundzada"*, 8 december 2021 in EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, augustus 2022, p. 51). Er is evenwel sprake van een ambigue houding van de taliban tegenover terugkeerders. Zo lijken zij wel begrip op te brengen voor personen die Afghanistan om economische redenen verlieten, zoals de oude traditie van mannen van Pashtou-origine die gedurende een bepaalde periode in het buitenland werken. De taliban kijken echter anders naar leden van de elite – zoals voormalige overheidsmedewerkers, doch ook activisten, journalisten, intellectuelen, enzovoort – die worden beschouwd als corrupt of besmet en van wie wordt gesteld dat zij

wortels in Afghanistan missen. Deze negatieve attitude strekt zich ook uit tot de algemene bevolking, die de voormalige overheid en elite corruptie verwijt. In het bijzonder in rurale Pashtou-gebieden wordt met argwaan gekeken naar personen die Afghanistan verlieten en naar de Verenigde Staten of Europa zijn gegaan (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, augustus 2022, p. 50-51). Desalniettemin hebben taliban-functionarissen herhaaldelijk Afghanen opgeroepen om naar Afghanistan terug te keren, onder wie voormalige politici, militaire en civiele leiders, universiteitsdocenten, zakenlieden en investeerders. Hoge taliban-functionarissen riepen voorts de duizenden Afghanen die na de overname waren gevlucht op om terug te keren, alsmede alle Afghanen die in het buitenland wonen en voormalige tegenstanders van de taliban. Uit de bijgebrachte landeninformatie blijkt dat voorts voornamelijk personen die in Iran, Pakistan en Turkije verbleven al dan niet vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan. De bronnen geven aan dat heden nog niet veel personen uit het Westen zijn teruggekeerd en volgens het Algemeen Ambtsbericht is het onduidelijk of en welke eventuele problemen teruggekeerde Afghanen zouden kunnen krijgen en hoe zij behandeld zouden worden bij terugkeer naar Afghanistan, aangezien de informatie hierover beperkt en anekdotisch is (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, augustus 2022, p. 53-55; Nederlands Ministerie van Buitenlandse Zaken, *Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*, juni 2023, p. 148-149; CEDOCA, *COI Focus Afghanistan, Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de Taliban*, 14 december 2023, p. 36). Sommige bronnen geven evenwel aan dat in de praktijk op dorpsniveau de plaatselijke leiders zullen weten wie is teruggekeerd (voetnoot 514: Denmark, DIS, *Afghanistan – taliban's impact on the population*, juni 2022, p. 23 en 38 in EUAA, *Afghanistan: targeting of individuals*, augustus 2022, p. 55). Het is voor de taliban in dorpen dan ook gemakkelijker om informatie in te winnen of te horen te krijgen over personen die zijn teruggekeerd (Nederlands Ministerie van Buitenlandse Zaken, *Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*, juni 2023, p. 44).

Het Noorse Landinfo benadrukt dat de Afghaanse maatschappij zeer divers en complex is en dat dit ook wordt gereflecteerd in de wijze waarop de nieuwe *de facto*-autoriteiten het land besturen. Er is een grote variatie in houdingen en tal van lokale verschillen zijn mogelijk en er wordt aangenomen dat dit ook van toepassing is op de wijze waarop mensen die terugkeren uit het Westen worden gepercipieerd. Mogelijke reacties zullen dus steeds afhankelijk zijn van het individuele profiel van de persoon die terugkeert, het netwerk dat deze persoon heeft in Afghanistan en de plaats in Afghanistan naar waar deze persoon terugkeert (CEDOCA, *COI Focus Afghanistan, Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de Taliban*, 14 december 2023, p. 36).

Een anonieme organisatie met aanwezigheid in Afghanistan verklaarde dat terugkeerders soms een doelwit zijn, maar de bron zag geen duidelijk verband met het loutere feit dat deze personen het land hadden verlaten. Het leek eerder verband te houden met hun 'oorspronkelijke status', zoals een vertrek omwille van banden met de vroegere regering, hun etnische achtergrond of andere redenen (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, augustus 2022, p. 55). Bronnen geven ook aan dat individuen die als "verwesterd" worden gezien, bedreigd kunnen worden door de taliban, hun familie of burens omdat ze worden gezien als "verraders" of "ongelovigen".

De negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders kan tevens resulteren in stigmatisering, waarbij de terugkeerders met argwaan kunnen worden bekeken en wordt aangenomen dat zij een mislukking zijn of een misdrijf moeten hebben gepleegd, dan wel dat zij terugkeren met veel geld (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, augustus 2022, p. 51, EUAA, *Afghanistan Country Focus*, december 2023, p. 100). Stigmatisering, discriminatie of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging of ernstige schade. Dit dient samen met andere individuele elementen te worden beoordeeld, waaronder de ernst en het systematische karakter ervan, evenals de vraag of er sprake is van een cumulatie aan gedragingen of maatregelen.

Uit objectieve landeninformatie blijkt heden niet dat in het algemeen kan worden gesteld dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa louter omwille van zijn verblijf aldaar een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen. Wel kunnen volgende risicoprofielen kunnen worden aangeduid:

- (1) personen "die de religieuze, morele en/of sociale normen hebben overschreden", dan wel hiervan worden beticht, ongeacht of deze handelingen of gedragingen plaatsvonden in Afghanistan, dan wel in het buitenland en;
- (2) personen die "verwesterd" zijn, of als dusdanig worden gepercipieerd omwille van, bijvoorbeeld, hun activiteiten, gedrag, uiterlijk en geuite meningen, dewelke kunnen worden gezien als niet-Afghaans of niet-islamitisch, waarbij dit tevens doelt op personen die terugkeren naar Afghanistan, na een verblijf in westerse landen.

Niet elke Afghaan die terugkeert uit Europa zal verwesterd zijn of een verwestering worden toegedicht.

Het komt aan verzoeker toe concreet aan te tonen dat hij is verwesterd dan wel als verwesterd zal worden beschouwd of als een persoon die de religieuze, morele of sociale normen heeft overschreden. Beide risicoprofielen kunnen in een zekere mate met elkaar overlappen.

In het kader van een risico-analyse van de redelijke mate van waarschijnlijkheid voor een verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan te worden blootgesteld aan vervolging omwille van (toegeschreven) verwestering/overschrijding van religieuze, morele of sociale normen dringt zich een individuele beoordeling op waarbij rekening moet worden gehouden met risicobepalende factoren zoals het geslacht, de leeftijd, het gebied van herkomst en de conservatieve omgeving, de duur van het verblijf in het Westen, de aard van de tewerkstelling van de verzoeker, het gedrag van verzoeker, de zichtbaarheid van de verzoeker en de zichtbaarheid van de normoverschrijding (ook voor normoverschrijdingen in het buitenland), enzovoort.

Voor personen die worden beticht van 'zina' kan evenwel worden aangenomen dat deze personen in het algemeen een gegronde vrees voor vervolging kunnen laten gelden.

In de *Country Guidance: Afghanistan* van de EUAA wordt gesteld dat vervolging van personen die onder dit profiel vallen in Afghanistan kan plaatsvinden omwille van een toegeschreven politieke of religieuze overtuiging of het behoren tot een specifieke sociale groep. De Raad kan de richtsnoeren van EUAA waarnaar verweerder in de bestreden beslissing verwijst, bijtreden (EUAA, *Country Guidance: Afghanistan*, januari 2023, p. 21 en 72-79). De actualisatie van de landeninformatie door middel van de aanvullende nota van de commissaris-generaal doet niet anders besluiten.

4.7.2.2. In de bestreden beslissing overweegt het CGVS hieromtrent betreffende verzoeker:

"In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt uzelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

U haalt nog aan dat u in België vrijheid heeft, hier iedereen kan ontmoeten en naar het park kan gaan en evenementen kan vieren met mensen samen. U kon dit in Afghanistan niet omdat u werkte en naar school ging en u er altijd angst had (CGVS, p. 34). Het feit dat u geen tijd had door werk of school of bepaalde zaken te doen, of dat dit door de algemene veiligheidssituatie niet mogelijk zou zijn, is echter niet afdoende om een nood aan internationale bescherming in uw hoofde kenbaar te maken. Evenmin is dit voldoende om aan te tonen dat u verwesterd zou zijn. Ook het feit dat u hier in België werkt, waarvan u ook loonbrieven en een tewerkstellingsattest (document 2) neerlegt, is niet voldoende om dit aan te tonen. Voor iemand die zijn vormende jaren in Afghanistan heeft doorgebracht, toont u immers niet aan dat u zich de heersende Afgaanse waarden en normen niet meer eigen zou kunnen maken.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt."

Door louter te stellen dat hij sinds zijn aankomst in België werkt voor het bedrijf V., die auto-onderdelen maakt, en door nogmaals loonbrieven voor te leggen, slaagt verzoeker er niet in om het pertinente motief dat het feit dat hij hier in België werkt, niet voldoende is om aan te tonen dat hij verwesterd zou zijn, dat voor iemand die zijn vormende jaren in Afghanistan heeft doorgebracht, hij immers niet aantoonde dat hij zich de heersende Afgaanse waarden en normen niet meer eigen zou kunnen maken, te weerleggen.

4.7.2.3. Verzoeker stelt verder dat hij reeds verscheidene jaren in Europa verblijft en zowel de westerse waarden als de westerse kledingstijl heeft overgenomen, dat hij zijn vormingsjaren doorbracht in Europa, ver van de Afgaanse levensstijl, laat staan die van de taliban, dat hij niet meer vertrouwd is met de normen, waarden en gebruiken van zijn land van herkomst, en nog minder van de taliban, dat zijn levensstijl en waarden daarom niet verenigbaar zijn met die van de taliban, wat verklaart waarom hij vreest voor vervolging, dat dit nog wordt versterkt door het feit dat hij zijn land illegaal heeft verlaten en asiel heeft aangevraagd in België, dat hij deelneemt aan activiteiten met Belgen en ook Nederlandse lessen volgt en dat op basis van deze elementen, samen met het feit dat hij als een teruggekeerde (afgewezen) asielzoeker naar Afghanistan zal terugkeren, wat voor stigmatisering zou zorgen, hij kan concluderen dat hij, indien hij naar Afghanistan terugkeert, negatief zal worden gepercipieerd, als verwesterd, of in ieder geval als dichter bij het Westen staand.

4.7.2.4. *In casu* dient te worden vastgesteld dat zelfs als kan aangenomen worden dat verzoeker een deel van zijn vormende jaren buiten Afghanistan heeft doorgebracht, hij nalaat *in concreto* aan te tonen dat hij bij terugkeer naar Afghanistan gezien zal worden als zijnde 'besmet' door de westerse waarden en als iemand die de sociale normen niet respecteert en dat hij daarom in die zin een risico loopt om vervolgd te worden bij een terugkeer naar Afghanistan, te meer verzoeker tot minstens zijn 17 jaar in Afghanistan heeft verbleven alwaar hij twee jaar naar de madrassa ging, werkte op de landen van zijn familie, zijn moeder thuis hielp, de dieren verzorgde en zijn vader hielp in de winkel (persoonlijk onderhoud CGVS, p.8, 11), waaruit kan worden afgeleid dat hij in Afghanistan gevormd was naar de Afghaanse waarden en normen.

Uit de loutere omstandigheid dat verzoeker inmiddels ruim 2 jaar en een half in België verblijft, kan niet worden afgeleid dat hij hierdoor dermate verwesterd is dat hij niet zou kunnen terugkeren naar en/of aarden in Afghanistan. De duur van zijn verblijf in België sinds november 2021, *in casu* meer dan 2,5 jaar, is niet van die aard dat kan worden aangenomen dat verzoeker dermate is verankerd in de Belgische samenleving dat hij geen sterke voeling meer zou hebben met zijn land van herkomst en niet langer bekend zou zijn met de Afghaanse normen en waarden. Zodoende kan niet worden aangenomen dat verzoeker totaal vervreemd zou zijn van de Afghaanse waarden en normen en zich deze niet meer eigen zou kunnen maken bij terugkeer.

Hierbij wordt nog aangestipt dat verzoeker niet aantoont dat hij bij terugkeer niet meer kan rekenen op enig familiaal en sociaal netwerk in Afghanistan, daar hij eerder aangaf dat zijn moeder, broer, neef en drie maternale ooms nog in Afghanistan verblijven (persoonlijk onderhoud CGVS, p. 9-10). Daarenboven verklaarde verzoeker dat hij nog contact heeft met zijn moeder en broer (persoonlijk onderhoud CGVS, p. 10) en bij wie hij zich desgevallend kan informeren omtrent de huidige geldende regels en normen. Volledigheidshalve kan nog opgemerkt worden dat verzoeker verklaarde soennitisch moslim te zijn (persoonlijk onderhoud CGVS, p. 7). Ook kan vastgesteld worden dat verzoeker zich nog steeds bedient van een tolk Pashtou

Waar verzoeker stelt dat hij zowel de westerse waarden als de westerse kledingstijl heeft overgenomen, dat hij deelneemt aan activiteiten met Belgen en ook Nederlandse lessen volgt, beperkt hij zich tot blote beweringen die hij op geen enkele wijze staft of onderbouwt. Bovendien toont hij met voornoemd betoog hoogstens aan dat hij zich wil aanpassen aan de omstandigheden van zijn verblijf alhier, doch dit kan niet volstaan om aan te tonen dat hij zich een bepaalde levensstijl heeft eigen gemaakt waardoor er in zijn hoofde sprake is van gewijzigd gedrag, een houding of een uiterlijk die zouden kunnen worden beschouwd als fundamentele kenmerken van zijn identiteit en waarvan niet zou kunnen worden geëist dat hij deze opgeeft, noch dat deze niet te verenigen zijn met de in Afghanistan geldende beperkingen die zijn gebaseerd op de islamitische waarden en normen.

De Raad wijst er verder op dat een door louter tijdsverloop ontwikkelde westerse levensstijl in beginsel geen afdoende reden is om te worden erkend als vluchteling, tenzij verzoeker aannemelijk maakt dat deze levenswijze bijzonder belangrijk is voor hem en een wezenlijk bestanddeel vormt van zijn identiteit of zijn morele integriteit. Het komt aan verzoeker toe om dit aan te tonen, met name dat hij bepaalde concrete gebruiken of elementen van een levensstijl heeft aangenomen die deel uitmaakt van of dermate fundamenteel is voor zijn identiteit of morele integriteit dat er van hem niet mag worden verwacht dat hij afziet van dit gedrag of deze levenswijze opgeeft om een dreigende vervolging te ontlopen wegens niet naleving van heersende regels en normen in Afghanistan, en dit als uiting of toeschrijving van een politieke of religieuze overtuiging. Verzoeker blijft daartoe evenwel in gebreke.

Verzoeker, die simpelweg verwijst naar zijn verblijf in België gedurende 2,5 jaar en naar een tewerkstelling in België, maakt niet aannemelijk dat zijn levenswijze bijzonder belangrijk is voor hem en een wezenlijk bestanddeel vormt van zijn identiteit of zijn morele integriteit. Verzoeker geeft, behalve zijn verwijzing naar zijn verblijf en tewerkstelling in België en enkele beweringen over zijn uiterlijk en zijn integratie, geen enkele concrete invulling aan zijn zelf ingeroepen verwestering. Hij is aldus niet in staat om *in concreto* aan te tonen dat in zijn hoofde sprake is van persoonlijke uiterst moeilijk of nagenoeg onmogelijk te veranderen of te verhullen kenmerken of gedragingen waardoor hij bij terugkeer naar Afghanistan met een redelijke mate van waarschijnlijkheid door de traditionele Afghaanse maatschappij en de Taliban zal worden gepercipieerd als niet-conformerend aan de aldaar heersende waarden en normen én omwille daarvan zal worden geëist/vervolgd.

De uiteenzetting van verzoekers vermeende verwestering is te summier en te beperkt en mist bovendien de nodige verdere stoffering, onderbouwing, concretisering en uitwerking om enige (toegeschreven) verwestering aannemelijk te maken. Het komt hierbij niet aan de Raad om te gissen naar bepaalde gedragingen die verzoeker zich al dan niet zou hebben eigen gemaakt.

Uit de stukken van het administratief dossier blijken ook geen andere concrete elementen op grond waarvan zou kunnen worden besloten dat verzoeker zich door zijn verblijf van 2,5 jaar in België fundamentele westerse maatschappelijke normen en waarden heeft geïnternaliseerd die raken aan zijn identiteit en morele

integriteit waardoor een vrees voor vervolging of het risico op het lijden van ernstige schade in zijn hoofde zou kunnen worden vastgesteld.

Verzoeker toont door louter te betogen dat hij niet meer vertrouwd is met de normen, waarden en gebruiken van zijn land van herkomst, en nog minder van de taliban, dat zijn levensstijl en waarden daarom niet verenigbaar zijn met die van de taliban en door louter te beweren dat hij zijn houding bij terugkeer niet zal kunnen veranderen niet aan dat hij zich een bepaalde levensstijl heeft eigen gemaakt waardoor er in zijn hoofde sprake is van een gewijzigd gedrag, een houding of een uiterlijk die zouden kunnen worden beschouwd als fundamentele kenmerken van zijn identiteit en waarvan niet zou kunnen worden geëist dat hij deze opgeeft, noch dat deze niet te verenigen zijn met de in Afghanistan geldende beperkingen die zijn gebaseerd op de islamitische waarden en normen.

Verder maakt verzoeker niet aannemelijk dat hij voor zijn vertrek uit Afghanistan reeds in die mate in het vizier is gekomen dat hij in de specifieke negatieve aandacht stond van de taliban. Evenmin zijn er andere indicaties die daarop wijzen. Nu niet aannemelijk wordt gemaakt dat verzoeker Afghanistan verliet omwille van persoonlijke problemen met de taliban, blijkt niet dat hij bij terugkeer naar dit land omwille van een vooraf bestaand probleem met de taliban of zijn lokale gemeenschap een risico zou lopen om te worden gevisieerd door de taliban. Daar verzoeker geenszins verklaarde problemen met de taliban te hebben, kan niet worden aangenomen dat de taliban erg goed op de hoogte zullen zijn van verzoekers afwezigheid en terugkeer.

Er wordt voorts niet betwist dat Afghanen die uit Europa terugkeren naar Afghanistan door de taliban of de maatschappij met argwaan worden bekeken en kunnen worden geconfronteerd met stigmatisering, discriminatie of uitstoting. De Raad herhaalt dat stigmatisering, discriminatie of uitstoting slechts in uitzonderlijke gevallen kunnen worden beschouwd als vervolging of ernstige schade. Wat betreft de negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders uit het Westen blijkt nergens uit de voorhanden zijnde informatie dat dit gegeven op zich aanleiding zou geven tot daden van vervolging of ernstige schade. Dit dient samen met andere individuele elementen te worden beoordeeld (EUAA, *Country Guidance: Afghanistan*, januari 2023, die verwijst naar de EASO “*COI query Afghan nationals perceived as ‘Westernised’*”, 2 september 2020 met link naar het onderzoek van F. Stahlmann). Verzoeker reikt echter in het kader van zijn beschermingsverzoek geen concrete elementen of aanwijzingen aan dat hij bij een eventuele terugkeer uit Europa door zijn familie of zijn lokale gemeenschap zou worden verstoten, laat staan dat er in zijn hoofde sprake zou kunnen zijn van een uitzonderlijke situatie die kan worden gelijkgesteld met vervolging of ernstige schade. Hierbij dient te worden herhaald dat verzoeker nog steeds contacten onderhoudt met zijn in Afghanistan verblijvende familieleden.

Hierboven werd reeds gesteld dat uit de landeninformatie niet volgt dat voor elke Afghaan die terugkeert louter omwille van zijn verblijf in het buitenland een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen noch dat elke Afghaan louter omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd zal worden beschouwd of als een persoon die de religieuze, morele en sociale normen heeft overschreden. Verzoeker brengt geen concrete elementen aan waaruit het tegendeel kan blijken. Hij brengt ook geen concrete elementen bij waaruit blijkt dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan als verwesterd zou worden gepercipieerd, laat staan dat hij *in concreto* aannemelijk zou maken dat hij daardoor dreigt te worden gevisieerd, gestigmatiseerd en/of vervolgd. Gelet op wat voorafgaat brengt verzoeker in het kader van zijn verzoek geen concrete elementen bij waaruit blijkt dat hij bij terugkeer naar Afghanistan zou worden gevisieerd omwille van zijn verblijf in Europa.

Waar verzoeker verwijst naar rechtspraak van de Raad, herhaalt de Raad dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben. Bovendien toont verzoeker niet *in concreto* aan dat de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van de aangehaalde arresten kunnen worden vergeleken met de feiten die onderhavige zaak kenmerken.

4.7.2.5. Aangezien hierboven werd vastgesteld dat niet kan worden aangenomen dat verzoeker is verwesterd of dat hij als dusdanig zal worden beschouwd, is de vraag of de door verzoeker aangehaalde vrees voor vervolging omwille van een (toegeschreven) verwestering al dan niet verband houdt met het Vluchtelingenverdrag op grond van het behoren tot een welbepaalde sociale groep, godsdienst of politieke overtuiging, dan ook niet relevant noch dienstig.

De voormelde vaststellingen volstaan om te besluiten dat niet kan worden aangenomen dat in deze is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, §4 van de Vreemdelingenwet.

Gelet op verzoekers individuele omstandigheden kan *in casu* niet worden aangenomen dat hij dient te vrezen voor vervolging of ernstige schade omwille van een terugkeer uit Europa en/of een (toegeschreven) verwestering en/of een (toegeschreven) overschrijding van religieuze, morele en/of sociale normen.

4.7.3. Betreffende de socio-economische en humanitaire situatie

4.7.3.1. Artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet vormt de omzetting van artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EG (heden de richtlijn 2011/95/EU).

Het begrip “ernstige schade” in dit artikel heeft betrekking “*op situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade*”, met name foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Voormeld artikel stemt in beginsel overeen met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) en moet dan ook worden geïnterpreteerd in het licht van de rechtspraak hierover van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) (HvJ 17 februari 2009 (GK), C- 465/07, Elgafaji, pt. 28, 32). Het Hof van Justitie heeft hierbij evenwel genuanceerd dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EG (heden de richtlijn 2011/95/EU) niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM zoals uitgelegd door het EHRM.

Er moet voor de uitlegging van artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83, naast de doelstellingen van die richtlijn, ook rekening worden gehouden met een aantal elementen eigen aan de context van die bepaling.

Uit een samenlezing van de bewoordingen in voormelde richtlijn en de rechtspraak van het Hof van Justitie blijkt duidelijk dat de ernstige schade bedoeld in artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet moet voortvloeien uit gedragingen van derden, met name een opzettelijk handelen of nalaten door actoren vermeld in artikel 48/5, §1 van de Vreemdelingenwet (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, M'Bodj, pt. 35-36 en 40; HvJ 24 april 2018 (GK), C-353/16, M.P., pt. 51 en 57-58).

Verzoeker moet daarbij aannemelijk maken dat hij persoonlijk een risico op ernstige schade loopt, hetgeen in beginsel niet kan blijken uit een algemene situatie. De gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt (HvJ 18 december 2014 (GK), C- 542/13, M'Bodj, pt. 36; HvJ 4 oktober 2018, C-652/16, Ahmedbekova e.a., punt 49).

Uit wat voorafgaat volgt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet valt, tenzij er sprake is van een opzettelijk gedrag van een actor. Zulk standpunt wordt ook ingenomen in de *Country Guidance: Afghanistan* van EUAA van januari 2023 (p. 111: “*Serious harm must take the form of conduct of an actor (Article 6 QD). In themselves, general poor socio-economic conditions are not considered to fall within the scope of inhuman or degrading treatment under Article 15(b) QD, unless there is intentional conduct of an actor.*”).

Wanneer precaire socio-economische omstandigheden het resultaat zijn van een opzettelijk gedrag van een actor, dan kunnen deze omstandigheden aanleiding geven tot internationale bescherming na een individuele beoordeling, zoals uithuiszettingen of landroof. Verder kan ook niet worden uitgesloten dat bepaalde socio-economische omstandigheden het risico op vervolging of ernstige schade verhogen, bv. in het kader van een kindhuwelijk of handel in kinderen, waar de actor-vereiste eveneens is vervuld.

De kernvraag is of de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan overwegend voortvloeit uit opzettelijke gedragingen van derden, *in casu* de actoren vermeld in artikel 48/5, §1 van de Vreemdelingenwet, dan wel of deze situatie eerder het gevolg is van objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen door een gebrek aan overheidsmiddelen, al dan niet in combinatie met natuurlijke fenomenen.

Na lezing van alle objectieve landeninformatie die ter beschikking wordt gesteld door verweerder, kan niet blijken dat de algemene precaire socio-economische omstandigheden in Afghanistan overwegend voortvloeien uit de opzettelijke gedragingen van een actor of verschillende actoren, ook niet na de machtsvername door de taliban in augustus 2021.

De oorzaken van de precaire socio-economische en humanitaire situatie blijken in Afghanistan in wezen multidimensionaal te zijn. De actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan is het gevolg van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en factoren.

Een aantal elementen waren reeds voor de machtsvername door de taliban in het land aanwezig, zoals een gebrek aan overheidsmiddelen, de beperkte ontwikkeling van een socio-economisch beleid door de voormalige Afghaanse regering, beperkte privé-investeringen, beperkte buitenlandse handel, aanhoudende

en ernstige droogteperioden, politieke instabiliteit en onveiligheid in de context van het aanhoudende gewapend conflict, gepaard met de gevolgen van de Covid-19 pandemie.

Na de machtsovername door de taliban kwam de economie in vrije val. Er was er een (tijdelijke) opschorting van financiële steun en ontwikkelingshulp door buitenlandse donoren en internationale instellingen, een bevrozing van de geldreserves van de Afghaanse centrale bank, de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland, de gebrekkige toegang tot de arbeidsmarkt voor vrouwen en het stopzetten van privé-initiatieven door vrouwen. Dit leidde tot een liquiditeitscrisis, een ineenstorting van het bancaire systeem, disruptie van de buitenlandse handel, een devaluatie van de nationale munt, hoge voedselprijzen, verminderd inkomen en werkloosheid. Tegen deze achtergrond speelde verder de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel met gevolgen voor de voedselzekerheid in Afghanistan. Tevens waren er moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken. Ten slotte zijn er milieuomstandigheden zoals de aanhoudende ernstige droogte en andere natuurrampen, zoals de overstromingen van 2022, die een aanzienlijke impact hebben op de socio-economische en humanitaire situatie.

Hoewel het economisch beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om humanitaire bijstand te verhinderen of te blokkeren, waardoor internationale hulpinspanningen hebben kunnen verhinderen dat de situatie in Afghanistan escaleerde tot hongercatastrofe.

Er kan uit het geheel van de beschikbare landeninformatie dan ook niet worden afgeleid dat de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie overwegend worden veroorzaakt door gedragingen van de taliban of enige andere actor, laat staan worden veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van de taliban of enige andere actor. Bijgevolg vallen de algemene socio-economische en humanitaire omstandigheden in Afghanistan op zich niet onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet.

4.7.3.2. Verzoeker brengt geen elementen aan die tot een andersluidende conclusie kunnen leiden.

4.7.3.3. Voorts blijkt niet dat verzoeker in deze context persoonlijk wordt geviséerd of dat hij behoort tot een groep van geviseerde personen; hij toont niet aan dat hij bij terugkeer naar Afghanistan zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede waarbij hij niet zou kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften als gevolg van een opzettelijk gedrag door een actor of actoren

Hierbij wordt nog volledigheidshalve aangestipt dat verzoeker niet aantoont dat hij bij terugkeer niet meer kan rekenen op enig familiaal en sociaal netwerk in Afghanistan daar hij eerder aangaf dat zijn moeder, broer, neef en drie maternale ooms nog in Afghanistan verblijven (persoonlijk onderhoud CGVS, p. 9-10). Bovendien merkt de Raad op dat verzoeker nog contact heeft met zijn moeder en broer (persoonlijk onderhoud CGVS, p. 10).

4.7.3.4. Gelet op wat voorafgaat, concludeert de Raad dat het risico voor verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan terecht te komen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting, in deze stand van zaken niet valt onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het voorgaande neemt niet weg dat een terugkeer van verzoeker naar Afghanistan omwille van de huidige precaire socio-economische en humanitaire situatie aldaar nog steeds aanleiding kan geven tot een schending van artikel 3 van het EVRM.

Zulke mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM valt *in casu* buiten de eigenheid van het huidige Belgische asielrecht, waar de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet duidelijk omschreven voorwaarden voorzien voor de erkenning als vluchteling dan wel de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

4.7.4. Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoeker geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Hij maakte immers doorheen zijn opeenvolgende verklaringen geen gewag van andere persoonlijke problemen die hij de laatste jaren in Afghanistan zou hebben gekend. Het betoog van verzoeker en de door hem aangebrachte landeninformatie kan niet anders doen besluiten.

4.7.5. Voorgaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat voor verzoeker geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de

Vreemdelingenwet in aanmerking kan worden genomen, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

4.8. Beoordeling in het licht van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet

4.8.1. Opdat aan verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, als burger, als gevolg van willekeurig geweld – dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden geviséerd – in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Deze wetsbepaling vormt de omzetting van artikel 15, c) van de richtlijn 2011/95/EU en is een bepaling waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 van het EVRM en waarvan de uitlegging dan ook autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, pt. 28).

4.8.2. Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie, op basis van de door beide partijen bijgebrachte en geciteerde landeninformatie, blijkt dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds augustus 2021 sterk is gewijzigd.

Waar vóór de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan was te wijten aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en 'Islamic State Khorasan Province' (hierna: ISKP) anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Hoewel de taliban het hele Afghaanse grondgebied controleren, bestaan er heden nog twee parallelle niet-internationale gewapende conflicten in Afghanistan, enerzijds tussen de taliban en de 'National Resistance Front' (hierna: NRF) en anderzijds tussen de taliban en ISKP.

Niettegenstaande deze twee gewapende conflicten, is het niveau van willekeurig geweld sinds de machtsovername van de taliban significant gedaald en is het geweld dat actueel nog plaatsvindt voornamelijk doelgericht van aard.

De belangrijkste werkterreinen van de NRF en andere verzetsgroepen bevonden zich oorspronkelijk in het noordoosten, voornamelijk in de provincie Panjshir en aangrenzende gebieden. In 2022 breidden ze hun activiteiten verder naar het noorden uit, met name naar de provincies Takhar en Badakhshan.

NRF maakt voornamelijk gebruik van guerrilla-oorlogstactieken en *hit and run*-aanvallen gericht op *checkpoints* en buitenposten van de taliban. ISKP neemt zijn toevlucht tot aanvallen op veiligheidskonvooien, controleposten en personeel van de taliban, waarbij vaak gebruik wordt gemaakt van 'Improvised Explosive Devices' (IED's). Daarnaast is ISKP ook verantwoordelijk voor verscheidene aanvallen op personen met uiteenlopende profielen (voormalige 'Afghan National Defense and Security Forces' (hierna: ANSF), activisten, enz.) en aanvallen op de sjiitische minderheid in stedelijke gebieden. Ook de taliban onderneemt doelgerichte acties tegen leden van de voormalige ANSF alsook tegen ex-overheidsmedewerkers. De activiteiten van de taliban tegen ISKP omvatten het opzetten van controleposten, huiszoekingen, moorden en gedwongen verdwijningen van vermoedelijke ISKP-leden, waaronder leden van salafistische gemeenschappen.

Wat betreft 2023 wordt er voor de eerste helft van dat jaar gewag gemaakt van een daling in de activiteiten van verzetsgroepen waarbij NRF wordt omschreven als 'verzwakt' na taliban-acties tegen deze groep (EUAA, *Afghanistan: Country Focus*, december 2023, p. 31).

Ook het aantal ISKP-aanvallen nam aanzienlijk af in de referentieperiode juli 2022 tot en met september 2023, en dit na taliban-operaties tegen deze groep. Tevens worden de capaciteiten van ISKP omschreven als 'verminderd' en 'beperkt'. ISKP is hoofdzakelijk nog actief in het oosten alsook in Kabul en enkele noordelijke gebieden. Ze viseren daarbij voornamelijk talibanstrijders, taliban-functionarissen, religieuze leiders en bepaalde etnisch-religieuze minderheden zoals Shia Hazara en Sikhs alsook buitenlandse doelwitten (incl. de Russische en Pakistaanse Ambassade en een Chinees hotel in de stad Kabul) (EUAA, *Afghanistan: Country Focus*, december 2023, p. 32-34).

In de periode tussen 16 augustus 2021 en 22 oktober 2022 vonden er volgens de UCDP-gegevens 825 veiligheidsincidenten, *i.e. 'incidents with at least one recorded fatality'*, over het hele land plaats waarbij het aantal dodelijke burgerslachtoffers, in die periode, wordt geschat op 1 270 in totaal, waarvan de meesten vielen in de provincie Kabul (459), gevolgd door Kunduz (179), Balkh (92), Herat (92), Kandahar (89) en Panshir (79) (EUAA, *Country Guidance: Afghanistan*, januari 2023, p. 122-123).

ACLED documenteerde 2635 veiligheidsincidenten tijdens de referentieperiode van 15 augustus 2021 - 21 oktober 2022, waarvan 1 164 gecodeerd werden als 'gevechten', 994 als 'geweld tegen burgers', en 477 als 'explosies/geweld op afstand' (EUAA, *Country Guidance: Afghanistan*, januari 2023, p. 122). Daarbij zouden minstens 4 602 doden zijn gevallen, waarvan 842 in het kader van geweld tegen burgers (EUAA, *COI Query Afghanistan*, november 2022, p. 10).

Wat betreft de referentieperiode van 1 juli 2022 tot 30 september 2023 documenteerde de UCDP 781 incidenten waarbij de meeste incidenten plaatsvonden in de provincie Kabul, gevolgd door de provincies Takhar en Panjshir en verder Baghlan en Nangarhar op respectievelijk de vierde en vijfde plaats (EUAA, *Afghanistan: Country Focus*, december 2023, p. 30).

UCDP rapporteert in deze periode 619 burgerdoden als gevolg van 302 incidenten (EUAA, *Afghanistan: Country Focus*, december 2023, p. 36).

In de referentieperiode van 1 juli 2022 tot 30 september 2023 documenteerde ACLED 1 618 veiligheidsincidenten waarvan de meesten vielen in de provincie Kabul, gevolgd door de provincies Takhar en Panjshir en verder Badakhshan en Baghlan op respectievelijk de vierde en vijfde plaats (EUAA, *Afghanistan: Country Focus*, december 2023, p. 29-30).

In Kabul werden door UCDP 108 incidenten gedocumenteerd met 165 burgerdoden (EUAA, *Afghanistan: Country Focus*, december 2023, p. 34).

ACLED registreerde in totaal 189 doden als gevolg van explosies/afstandsgelateerd geweld in de provincie Kabul, in tegenstelling tot het totale aantal van 537 doden in heel Afghanistan als gevolg van explosies/afstandsgelateerd geweld. Bij het opnemen van 'gevechten' en 'geweld tegen burgers' wijzen ACLED-gegevens op 336 doden in de provincie Kabul. De 41 geregistreerde gevechten in de provincie hadden voornamelijk betrekking op confrontaties tussen de taliban en ISKP, en de taliban en NRF en AFF.

UNAMA registreerde in de periode tussen 15 augustus 2021 en 30 mei 2023 in totaal 3 774 burgerslachtoffers (waarvan 1 095 dodelijke en 2 679 gewonden), wat een significante daling is in vergelijking met de vorige jaren (EUAA, *Afghanistan security situation*, augustus 2022, p. 62, en UNAMA, *Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan*, juni 2023). Hiervan viel meer dan drie vierde (2 814 slachtoffers) te betreuren bij IED's-aanvallen op bevolkte gebieden, zoals gebedshuizen, markten en scholen. 'Explosive remnants of war' waren verantwoordelijk voor 639 slachtoffers en 148 burgers werden het slachtoffer van 'targeted killings'. Ondanks een aanzienlijke daling van het aantal conflict gerelateerde burgerslachtoffers in Afghanistan sinds 15 augustus 2021, is er geen overeenkomstige daling van de burgerschade veroorzaakt door zelfmoordaanslagen. Uit de cijfers van UNAMA blijkt niet alleen dat er nog steeds burgerslachtoffers vallen als gevolg van dergelijke aanvallen, maar ook dat de dodelijkheid van zelfmoordaanslagen sinds 15 augustus 2021 is toegenomen, waarbij een kleiner aantal aanvallen een groter aantal burgerslachtoffers maakt (UNAMA, *Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan*, juni 2023).

De VN *Human Rights Council* stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 91%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenen zich af in de eerste helft van 2022 en is vooral merkbaar in plattelandsgebieden, waar voorheen veel confrontaties tussen de taliban en het voormalige ANSF plaatsvonden.

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

De significante daling van het aantal geweldsincidenten gaat bovendien gepaard met een significante daling in het aantal intern ontheemden. Na de machtsovername door de taliban keerden veel van de nieuwe ontheemden terug naar hun regio van herkomst. De IOM meldde dat van augustus tot eind 2021 in totaal 2 194 472 ontheemden naar hun herkomstregio's zijn teruggekeerd (EUAA, *Country Guidance: Afghanistan*, januari 2023, p. 124).

Ontheemding wegens conflictgerelateerd geweld is afgenomen en vindt zijn oorzaak momenteel eerder in de moeilijke economische situatie en natuurrampen. UNHCR documenteerde 274 012 ontheemden die in 2022 zijn teruggekeerd naar hun regio's van herkomst en IOM maakt gewag van 1 525 577 ontheemden die in 2022 zijn teruggekeerd naar hun herkomstregio's (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, december 2023, p. 41).

Zelfs wanneer rekening wordt gehouden met enkele regionale verschillen, blijkt er in Afghanistan geen sprake van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Afghanistan, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Voorgaande vindt steun in de *Country Guidance: Afghanistan*

van de EUAA van januari 2023 en is gelet op de informatie opgenomen in de *Afghanistan Country Focus* van de EUAA van december 2023 nog steeds actueel.

Verzoeker is afkomstig uit de provincie Nangarhar. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt niet dat het geweld aldaar een hoog niveau bereikt, waardoor er een hogere mate aan persoonlijke omstandigheden vereist is om aan te nemen dat een burger, wanneer hij terugkeert naar het grondgebied, een reëel risico zou lopen op een ernstige bedreiging van zijn leven of vrijheid. Voorgaande ligt in dezelfde lijn van de *Country Guidance: Afghanistan* van de EUAA van januari 2023.

4.8.3. Verzoeker verwijst naar zijn asielrelaas en naar het feit dat hij naar Afghanistan zal terugkeren als een teruggekeerde (afgewezen) asielzoeker, teneinde aannemelijk te maken dat hij een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld. Uit hetgeen voorafgaat blijkt echter dat er geen geloof kan worden gehecht aan het door verzoeker ingeroepen asielrelaas en dat verzoeker geenszins aannemelijk maakt dat hij in het vizier zal komen van de taliban als 'teruggekeerde (afgewezen) asielzoeker'.

4.8.4. Gelet op het voormelde toont verzoeker niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

4.9. Bovenstaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat verzoeker niet als vluchteling kan worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

4.10. Uit het voorgaande blijkt dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat de adjunct-commissaris op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht kan niet worden aangenomen.

4.11. Artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet stelt dat indien een verzoeker in het verleden reeds werd vervolgd, of reeds ernstige schade heeft ondergaan, of reeds rechtstreeks is bedreigd met dergelijke vervolging of met dergelijke schade, dit een duidelijke aanwijzing is dat de vrees voor vervolging gegrond is en het risico op ernstige schade reëel is, tenzij er goede redenen zijn om aan te nemen dat die vervolging of ernstige schade zich niet opnieuw zal voordoen. Het vluchtrelaas werd niet geloofwaardig bevonden en er zijn voorts geen concrete individuele aanwijzingen dat verzoeker heden dreigt te worden vervolgd of geviséerd in Afghanistan. Bijgevolg is verzoekers verwijzing naar voormeld wetsartikel niet dienstig.

4.12. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op het CGVS uitvoerig werd gehoord. De Raad herhaalt dat verzoeker tijdens zijn persoonlijk onderhoud de mogelijkheid kreeg zijn vluchtmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, hij kon nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en hij heeft zich laten bijstaan door een advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Pashtou machtig is. De Raad stelt verder vast dat de adjunct-commissaris zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het land van herkomst en op alle dienstige stukken. Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt dan ook niet aannemelijk gemaakt.

4.13. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, §1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal. De overige aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien juni tweeduizend vierentwintig door:

N. VERMANDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

N. VERMANDER